

บทที่ 3

การสอดส่องผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในระหว่างพักการลงโทษ

ในบทนี้จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายไทยซึ่งบัญญัติอยู่ในมาตรา 89/2(3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งเป็นการควบคุมนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษจำคุกอันเป็นการให้ไปจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2550 ประกาศอย่างเป็นทางการในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 124 ตอนที่ 53 ก ลงวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2550 ซึ่งจะมีผลบังคับใช้เมื่อพ้น 30 วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา คือวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2550 โดยเริ่มจากหลักการและที่มาของมาตรา 89/2 ในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ และที่มาของการกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ในการนำมาตราการดังกล่าวมาใช้จนเป็นหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดให้มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน และ กฎกระทรวงว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ประกาศอย่างเป็นทางการในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 130 ตอนที่ 28 ก ลงวันที่ 22 มีนาคม พ.ศ. 2556

ต่อมาจะศึกษาเกี่ยวกับการพักการลงโทษทั้งตามกฎหมายไทย กฎหมายของมลรัฐเดลาแวร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา และกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส และศึกษาถึงการสอดส่องผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของต่างประเทศกับกรณีที่ใช้กับผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ โดยเริ่มจากผู้มีอำนาจพิจารณาพักการลงโทษ ตามด้วยคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับการพักการลงโทษ ขั้นตอนในการพิจารณาพักการลงโทษ และสุดท้ายคือหลักเกณฑ์การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กับนักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษ

3.1 การพักการลงโทษตามกฎหมายไทยภายใต้พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479

ในระบบกฎหมายของประเทศไทยนั้น การพักการลงโทษมีปรากฏขึ้นในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ซึ่งกฎหมายในช่วงก่อนที่จะมีการออกพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 กฎหมายเกี่ยวกับการราชทัณฑ์ ได้แก่ พระราชบัญญัติลักษณะเรือนจำรัตนโกสินทร์ศก 120 นั้น ปรากฏว่าเพียงบัญญัติให้ เสนาบดีมีอำนาจตั้งข้อบังคับสำหรับลดโทษ

ให้แก่ักโทษที่ประพฤติตนดี หรือนักโทษที่ได้กระทำการที่มีคุณประโยชน์แก่ราชการได้ แต่มิให้เกินกว่าหนึ่งในหก โดยมีได้มีเงื่อนไขเกี่ยวกับความประพฤติของนักโทษผู้ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกนั้น และมีได้เข้าลักษณะของการพักการลงโทษ การลดโทษดังกล่าวจึงมีลักษณะเดียวกับการลดวันต้องโทษจำคุกตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479

3.1.1 ผู้มีอำนาจพิจารณาพักการลงโทษ

ในปีพ.ศ. 2553 ได้มีกฎกระทรวงฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2553) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ซึ่งประกาศใช้ ในปี พ.ศ. 2553 ได้แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในการพิจารณาพักการลงโทษในส่วนที่เกี่ยวกับการพิจารณาอนุญาตพักการลงโทษเสียใหม่ โดยได้ยกเลิกระบบคณะกรรมการภูมิภาคและคณะกรรมการกลางที่ทำหน้าที่ให้ความเห็นชอบในการพักการลงโทษ เพื่อเสนอต่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์เสีย แล้วใช้ระบบคณะกรรมการเพียงชุดเดียวทำหน้าที่พิจารณาพักการลงโทษ โดยไม่ต้องให้อธิบดีกรมราชทัณฑ์ทำหน้าที่อนุมัติ โดยให้ใช้ชื่อว่า “คณะกรรมการพักการลงโทษ” มีองค์ประกอบดังนี้

- (1) ปลัดกระทรวงยุติธรรม เป็นประธานกรรมการ
- (2) รองปลัดกระทรวงยุติธรรมซึ่งปลัดกระทรวงยุติธรรมมอบหมาย
- (3) อธิบดีกรมคุมประพฤติ
- (4) อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
- (5) อธิบดีกรมราชทัณฑ์
- (6) อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ
- (7) เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
- (8) ผู้แทนกรมการปกครอง
- (9) ผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
- (10) ผู้แทนกรมสุขภาพจิต
- (11) ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
- (12) ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม
- (13) และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
- (14) ผู้อำนวยการสำนักทัณฑ์ปฏิบัติเป็นกรรมการและเลขานุการ
- (15) ผู้อำนวยการส่วนพักการลงโทษ เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการพักการลงโทษดังกล่าวจะทำหน้าที่ในการพิจารณาอนุมัติการพักการลงโทษให้แก่ักโทษ จากเดิมที่อำนาจในการอนุมัติการพักการลงโทษนั้นเป็นอำนาจของอธิบดีกรมราชทัณฑ์ อำนาจในการพิจารณาพักการลงโทษตามกฎกระทรวงฉบับนี้จึงดำเนินการโดย

คณะกรรมการซึ่งเป็นคณะกรรมการซึ่งแต่งตั้งขึ้นโดยตำแหน่ง มิได้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลหรือบังคับบัญชาของอธิบดีกรมราชทัณฑ์หรือผู้ว่าราชการจังหวัดอีกต่อไป ซึ่งองค์ประกอบของคณะกรรมการนั้นมีความหลากหลาย โดยมีปลัดกระทรวงและรองปลัดกระทรวงยุติธรรมซึ่งดูแลภาพรวมของนโยบายการบริหารงานยุติธรรม หน่วยงานที่ทำหน้าที่ด้านการป้องกันและปราบปรามอันได้แก่ กรมสอบสวนคดีพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมในชั้นคดี อันได้แก่ สำนักงานศาลยุติธรรมและสำนักงาน อัยการสูงสุด หน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมดูแลและฟื้นฟูนักโทษ ได้แก่ กรมคุมประพฤติและกรมราชทัณฑ์ และหน่วยงานที่ทำหน้าที่ด้านการสวัสดิการและสิทธิ ได้แก่ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ และกรมสุขภาพจิต ซึ่งองค์ประกอบที่หลากหลายนี้ จะทำให้คณะกรรมการพักการลงโทษตามองค์ประกอบใหม่นี้มีความเชี่ยวชาญในหลายๆ ด้าน ทำให้การพิจารณาพักการลงโทษนั้นเป็นไปอย่างรอบด้านเพื่อพิจารณาถึงผลดีผลเสียอย่างรอบคอบ

ในการพิจารณาของคณะกรรมการพักการลงโทษดังกล่าว นี้จะมีคณะกรรมการอีกชุดหนึ่งทำหน้าที่คัดเลือกผู้จะได้รับการพักการลงโทษให้แก่คณะกรรมการพักการลงโทษเพื่อพิจารณาประกอบด้วย

- (1) ผู้บัญชาการเรือนจำเป็นประธานกรรมการ
- (2) ผู้แทนกรมคุมประพฤติ
- (3) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดและ
- (4)–(5) เจ้าพนักงานเรือนจำอีกสองคนที่ผู้บัญชาการเรือนจำแต่งตั้งเป็นกรรมการ

โดยคณะกรรมการดังกล่าวจะมีลักษณะเดียวกับคณะกรรมการที่หน้าที่เห็นชอบในการพักการลงโทษเพื่อเสนอต่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์พิจารณาอนุมัติ คือจะประกอบด้วยผู้บัญชาการเรือนจำเป็นประธาน และเจ้าพนักงานเรือนจำอีกสองคนร่วมเป็นกรรมการ ซึ่งจะเป็นเจ้าหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ทั้งหมด

แต่ในส่วนของการพักการลงโทษในกรณีพิเศษนั้น กฎกระทรวงฉบับนี้ยังคงหลักการของการพักการลงโทษในกรณีพิเศษไว้ แต่ได้เปลี่ยนแปลงตัวผู้ใช้อำนาจดังกล่าว จากอธิบดีกรมราชทัณฑ์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และการจะได้รับการพักการลงโทษกรณีพิเศษนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพักการลงโทษก่อน

3.1.2 คุณสมบัติของผู้จะได้รับการพักการลงโทษ

การพักการลงโทษตามกฎหมายไทยนั้น แบ่งเป็นการพักการลงโทษกรณีทั่วไป และการพักการลงโทษกรณีพิเศษซึ่งคุณสมบัติของนักโทษที่จะมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษกรณีทั่วไป

นั้นจะเป็นไปตามหลักการพักการลงโทษตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ แต่การพักการลงโทษกรณีพิเศษนั้นจะขึ้นอยู่กับนโยบายของฝ่ายบริการในแต่ละช่วงเวลาว่าเห็นสมควรให้นักโทษลักษณะใด ที่ควรได้รับการพักการลงโทษ

3.1.2.1 การพักการลงโทษกรณีปกติ

การพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ของการพักการลงโทษไว้ในหมวด 8 ว่าด้วยเรื่องวินัย ซึ่งการที่นักโทษเด็ดขาดคนใดจะได้รับประโยชน์จากการพักการลงโทษนั้น จะต้องแสดงให้เห็นถึงความประพฤติอันดี มีความอดุสาหะ ความก้าวหน้าในการศึกษาและทำางานเกิดผลดีหรือทำความชอบแก่ราชการเป็นพิเศษ โดยมีเงื่อนไขด้านระยะเวลาที่ได้รับโทษมาแล้วคือ ต้องได้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของโทษตามหมายศาลหรือในกรณีที่เป็นนักโทษเด็ดขาดที่ได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิต จะต้องได้รับโทษมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ปี และเมื่อได้รับการพักการลงโทษแล้ว นักโทษนั้นจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับการพักการลงโทษนั้นเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี แต่ไม่เกินกว่ากำหนดโทษที่เหลืออยู่ เมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติว่าด้วยการพักการลงโทษและการที่กำหนดให้นักโทษอาจได้รับประโยชน์อันเป็นการพักการลงโทษนั้น ดังนั้นการพักการลงโทษตามกฎหมายของประเทศไทยจึงมีลักษณะเป็นการให้รางวัลให้แก่ักโทษที่มีความประพฤติดี เพื่อให้เขาได้มีสิทธิในการออกสู่ไปสังคมภายนอกก่อนเวลาที่กำหนดตามคำพิพากษา ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการจูงใจสำหรับนักโทษอื่นเพื่อให้มีความประพฤติอันดีเพื่อให้ได้รับการพักการลงโทษเช่นเดียวกัน

นักโทษเด็ดขาดที่ได้รับการพักการลงโทษแล้วจะต้องปฏิบัติตนโดยเคร่งครัดภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ด้วย หากฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขแล้ว ก็อาจส่งผลให้ถูกจับกลับมาจำคุกต่อไปตามกำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่ และอาจต้องถูกสั่งเพิกถอนการพักการลงโทษรวมทั้งถูกลงโทษทางวินัยสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าว นอกจากนี้จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขสำหรับความประพฤติแล้ว ผู้ต้องขังดังกล่าวต้องไม่กระทำความผิดอื่นขึ้นอีกในระหว่างการพักการลงโทษอีกด้วย²

ในช่วงเวลาใช้ บังคับพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ดังกล่าวยังไม่ปรากฏมีการลดโทษหรือการลดวันต้องโทษให้แก่ักโทษแต่อย่างใด การเปลี่ยนโทษหนักให้เป็นเบาหรือการลดโทษนั้นจึงปรากฏเฉพาะในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในส่วนที่เกี่ยวกับอภัยโทษ เปลี่ยนโทษหนักให้เป็นเบา และการลดโทษเท่านั้น

¹ พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, มาตรา 32(5).

² พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, มาตรา 43 แก้ไขเพิ่มเติม โดย พ.ร.บ. ราชทัณฑ์ ฉบับที่ 4 พ.ศ.

โดยมีการกล่าวว่าฝ่ายบริหารไม่มีสิทธิในการปรับเปลี่ยนแก้ไขโทษ ที่อาจถือเป็นการลดโทษที่ฝ่ายตุลาการได้กำหนดไว้แล้ว มิเช่นนั้นจะกลายเป็นความสับสนในการใช้อำนาจและคำพิพากษาในทางอาญาทั้งหลายที่ศาลได้กำหนดก็อาจถูกปรับเปลี่ยนแก้ไข โดยดุลยพินิจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นฝ่ายบริหารได้ ในขณะที่การพักการลงโทษนั้นปรากฏการโต้แย้งเกี่ยวกับฐานะทางกฎหมายน้อยกว่าและถือเป็นรางวัลที่ให้แก่ักโทษสำหรับการมีความประพฤติดีอย่างแท้จริง เพียงแต่ว่าการพักการลงโทษในประเทศอื่นๆ นั้นมักปรากฏรายละเอียดจะอยู่ในกฎหมายลำดับรอง กฎหมายแม่บทตามร่างนี้ทำหน้าที่เพียงกำหนดหลักการของการพักการลงโทษและข้อจำกัดในการพักการลงโทษส่วนรายละเอียดนั้นจะให้รัฐมนตรีเป็นผู้กำหนดในกฎกระทรวง และในทุกกรณีนั้นการพักการลงโทษควรจะมีการเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติและรัฐมนตรีก็ควรจะสามารถพิจารณาพักการลงโทษได้เองเมื่อเห็นสมควร³

เพื่อให้มีการดำเนินการตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ในเรื่องพักการลงโทษ จึงได้มีการออกกฎกระทรวงมหาดไทยเพื่อกำหนดรายละเอียดเรื่องต่างๆ ที่พระราชบัญญัติได้ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีในการกำหนดรายละเอียดในเรื่องต่างๆเกี่ยวกับการพักการลงโทษด้วย

3.1.2.2 การพักการลงโทษกรณีมีเหตุพิเศษ

การพักการลงโทษกรณีพิเศษนั้น ขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารว่าเห็นสมควรพักการลงโทษให้นักโทษลักษณะเช่นใดซึ่งจะแตกต่างกันไปแต่ละครั้ง ซึ่งในปี พ.ศ. 2557 ได้มี โครงการพักการลงโทษกรณีมีเหตุพิเศษให้แก่ักโทษเด็ดขาดที่เจ็บป่วยร้ายแรง พิการ และอายุตั้งแต่ 70 ปีขึ้นไป⁴ ตามที่กรมราชทัณฑ์ได้ดำเนิน โครงการพักการลงโทษกรณีมีเหตุพิเศษให้แก่ักโทษเด็ดขาดที่เจ็บป่วยร้ายแรง พิการ และอายุตั้งแต่ 70 ปีขึ้นไป ก็เพื่อให้โอกาสนักโทษเด็ดขาดทั้งสามกลุ่มที่สภาพร่างกายไม่เอื้อต่อการกระทำความผิดซ้ำได้ออกไปใช้ชีวิตในบั้นปลายอยู่กับครอบครัวและได้รับการดูแลรักษาที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงหลักมนุษยธรรมและเมตตาธรรม จึงได้มีคำสั่งให้เรือนจำต่างๆ ดำเนินการคัดเลือกนักโทษเด็ดขาดที่มีคุณสมบัติดังนี้

1. นักโทษเด็ดขาดที่เจ็บป่วยร้ายแรง

1.1 เป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นดีขึ้นไป

1.2 ต้องโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของกำหนดโทษครั้งล่าสุด ในกรณีการ

จำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา ต้องโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี ไม่มีคดีอาชญากรรม และหรือ ไม่มีโทษกักขัง

³ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, บันทึกเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2478

⁴ หนังสือกรมราชทัณฑ์ ที่ ขธ.0706.3/36383 ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2556

1.3 มีผู้อุปการะและยินดีรับอุปการะ

1.4 เจ็บป่วยร้ายแรง หมายถึง ป่วยเป็นโรคร้ายแรง ซึ่งรักษาไม่หายขาดและอาการอยู่ในระยะอันตรายอาจถึงแก่ชีวิต เช่น โรคมะเร็งระยะที่ 3 หรือระยะที่ 4 โรคเอดส์ หรือภูมิคุ้มกันบกพร่องระยะมีโรคแทรกซ้อนทางอาการ ไตวายเรื้อรัง เป็นต้น โดยมีเอกสารรับรองอาการเจ็บป่วยซึ่งแพทย์ของทางราชการได้ตรวจรับรองว่าไม่สามารถจะรักษาให้หายได้

2. นักโทษเด็ดขาดที่พิการ

2.1 เป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นดีขึ้นไป

2.2 ต้องโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของกำหนดโทษครั้งล่าสุด ในกรณีการจำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา ต้องโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี ไม่มีคดีอาชญากรรม และหรือไม่มีโทษกักขัง

2.3 มีผู้อุปการะและยินดีรับอุปการะ

2.4 “คนพิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป โดยมีประเภทความพิการและระดับความผิดปกติดังนี้

(1) ความพิการทางการเห็น ระดับที่ 4 คือมีสายตาน้อยกว่า 1/60 ลงไปถึงเห็นเพียงแสงสว่าง หรือพิการทางสายตา ระดับที่ 5 คือมองไม่เห็นแม้แต่แสงสว่าง

(2) พิการทางการเคลื่อนไหว ระดับที่ 4 คือ สูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหว มือ แขน ขา ลำตัว ซึ่งจำเป็นในการประกอบกิจวัตรหลักในชีวิตประจำวันครั้งตัว หรือแขน ขา เพียง 2 ข้าง ระดับที่ 5 คือ สูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหว มือ แขน ลำตัว ซึ่งจำเป็นในการประกอบกิจวัตรหลักในชีวิตประจำวันมากกว่าครั้งตัว หรือแขน ขา มากกว่า 2 ข้าง

(3) ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม ระดับที่ 1 คือ ผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และรบกวนความสงบของผู้อื่น ระดับ 2 คือ ผู้ที่อยู่ตามลำพังไม่ยุ่งกับใครและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

(4) ความพิการทางสติปัญญา ระดับที่ 4 คือ มีความพิการทางสติปัญญา I.Q. = 35-49 ระดับที่ 5 คือ มีความสามารถทางสติปัญญา I.Q. น้อยกว่า 35

2.5 มีเอกสารรับรองความพิการ ซึ่งแพทย์ของทางราชการได้ตรวจรับรองว่าเป็นคนพิการมีลักษณะอันเห็นได้ชัด

3. นักโทษเด็ดขาดที่มีอายุ 70 ปีขึ้นไป

3.1 เป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นดี ที่มีอายุ 70 ปีขึ้นไป โดยมีสำเนาหลักฐานอย่างหนึ่ง
อย่างใดที่ทางราชการออกให้

3.2 ต้องโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของกำหนดโทษครั้งล่าสุด ในกรณีการ
จำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา ต้องโทษมาแล้วไม่
น้อยกว่า 10 ปี ไม่มีคดีอาชั้ด และหรือไม่มีโทษกักขัง

3.3 มีผู้อุปการะและยินดีรับอุปการะ

หากกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ผลการตรวจสอบจากสำนักงานป้องกันและ
ปราบปรามยาเสพติด ไม่เข้าข่ายเป็นผู้กระทำความผิดร้ายสำคัญ

4. หลักเกณฑ์อื่นๆ

4.1 ไม่เป็นนักโทษเด็ดขาดที่อยู่ระหว่างเรือนจำ/ทัณฑสถาน ดำเนินการเสนอขอพัก
การลงโทษ และลดวันต้องโทษจำคุกไปกรมราชทัณฑ์

4.2 ไม่เป็นบุคคลต่างด้าว เว้นแต่มีหนังสือรับรองของสถานทูต/สถานกงสุล องค์กร
หรือหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับสถานทูตหรือสถานกงสุล

4.3 นักโทษทั้งสามกลุ่มต้องมีภาพถ่าย (ขนาด 5 นิ้ว คูณ 7 นิ้ว) ที่เห็นสภาพร่างกาย
ของนักโทษเด็ดขาดที่เจ็บป่วยร้ายแรง พิกัด และอายุตั้งแต่ 70 ปีขึ้นไปอย่างชัดเจน

4.4 สำหรับนักโทษเด็ดขาดรายใดเคยเสนอขอพักการลงโทษกรณีมีเหตุพิเศษแต่
ไม่ได้รับอนุมัติให้เรือนจำ/ทัณฑสถาน เสนอขอพักการลงโทษใหม่ได้ เมื่อพ้นระยะ 6 เดือนไปแล้ว

3.1.3 ขั้นตอนการพิจารณาพักการลงโทษ

การกำหนดชั้นของนักโทษ

ในระบบราชทัณฑ์ของประเทศไทยได้กำหนดชั้นของนักโทษไว้เพื่อจำแนกนักโทษ
ประเภทดีและประเภทที่ด้อยลงมา เพื่อให้เกิดความสะดวกในการบริหารจัดการ โดยลำดับชั้นของ
นักโทษมีดังนี้⁵

1. ชั้นเยี่ยม
2. ชั้นดีมาก
3. ชั้นดี
4. ชั้นกลาง
5. ชั้นเลว
6. ชั้นเลวมาก

⁵ กฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, ข้อ 44.

นักโทษที่ถูกจับตัวเข้าในเรือนจำหรือทัณฑสถานนั้นจะถูกจัดเข้าอยู่ในชั้นกลาง จนกว่าจะได้มีการเลื่อนชั้นหรือลดชั้นต่อไปในอนาคตตามความประพฤติของเขา แต่หากนักโทษนั้นเคยกระทำความผิดและต้องโทษ มาก่อน และกระทำความผิดอีกภายในเวลา 5 ปี นับแต่พ้นโทษ โดยความผิดครั้งก่อนและความผิดครั้งใหม่นี้ มิใช่ความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษแล้ว จะถูกจัดเข้าเป็นนักโทษชั้นเลว⁶ และเมื่อนักโทษถูกจับตัวเข้ามาในเรือนจำแล้ว ผู้บัญชาการเรือนจำก็อาจเลื่อนชั้นหรือลดชั้นแก่นักโทษนั้นทีละชั้นได้⁷ โดยจะมีการเลื่อนชั้นให้แก่นักโทษปีละ 2 ครั้ง คือเมื่อสิ้นเดือนมิถุนายน และเมื่อสิ้นเดือนธันวาคม

การที่นักโทษจะได้รับการเลื่อนชั้นนั้น จะต้องแสดงให้เห็นความประพฤติดีมีความอดุสาหะ ความก้าวหน้าในการศึกษาและทำางานเกิดผลดีหรือทำความชอบแก่ราชการเป็นพิเศษ⁸ และการเลื่อนหรือลดชั้นของนักโทษนั้นยังถูกใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมความประพฤติมิให้นักโทษกระทำความผิดวินัย ซึ่งหากนักโทษกระทำความผิดวินัยแล้วอาจถูกลงโทษโดยการงดการเลื่อนชั้นโดยมีกำหนดเวลา หรือลดชั้น⁹

นอกจากนี้ อาจมีการพิจารณาเลื่อนชั้นให้แก่นักโทษก่อนระยะเวลาที่กำหนด และอาจมีการเลื่อนหรือลดชั้นให้ แก่นักโทษเกินกว่าหนึ่งชั้นได้ โดยจะต้องผ่านการอนุมัติของอธิบดีกรมราชทัณฑ์¹⁰

ระดับชั้นและการเลื่อนชั้นหรือลดชั้นของนักโทษดังกล่าวนี้ จะส่งผลต่อประโยชน์ที่นักโทษนั้นจะได้รับ ยิ่งนักโทษนั้นอยู่ในชั้นดีมากหรือชั้นเยี่ยม ก็มีโอกาสดำเนินประโยชน์มากกว่านักโทษชั้นอื่นๆ ประโยชน์ที่นักโทษนั้นอาจได้รับจะรวมถึงการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษ โดยนักโทษในชั้นสูงก็จะมีโอกาสที่ดีกว่าในการได้รับการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษ ซึ่งจะส่งผลต่อระยะเวลาจำคุกโดยรวมต่อไปด้วย จึงเห็นได้ว่ากฎหมายได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ในฐานะที่เป็นผู้ดูแลนักโทษอย่างใกล้ชิดและสามารถสอดส่องดูแลความประพฤติของนักโทษภายในเรือนจำนั้นมีอำนาจเต็มที่ในการที่จะประเมินความประพฤติและพิจารณาให้ประโยชน์โดยการเลื่อนและลดชั้นเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานเรือนจำให้ได้ประโยชน์สูงสุด

⁶ กฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, ข้อ 45 วรรค 1.

⁷ กฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, ข้อ 82 และข้อ 83.

⁸ พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, มาตรา 32(2).

⁹ พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, มาตรา 35(3).

¹⁰ กฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ข้อ 81 วรรค 2 และข้อ 82.

3.1.4 เงื่อนไขในการได้รับการพิจารณาพักการลงโทษ

แม้ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 จะกำหนดให้นักโทษที่จะได้รับการพักการลงโทษนั้นต้องรับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลหรือไม่ น้อยกว่าสิบปีในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต แต่ในกฎกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดรายละเอียดสำหรับการพักการลงโทษไว้ โดยการจะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษนั้นจะสัมพันธ์กับการจัดลำดับชั้นของนักโทษ โดยนักโทษที่อยู่ในชั้นที่สูงกว่าจะมีสิทธิที่ดีกว่าในการ จะได้รับการพิจารณาพักการลงโทษ ตั้งแต่มีการออกกฎกระทรวงมหาดไทยเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ จนถึงช่วงเวลาก่อน พ.ศ. 2505 นั้นกฎหมายได้กำหนดให้เฉพาะนักโทษชั้นเยี่ยมและนักโทษชั้นดีมากอาจได้รับประโยชน์ในการพิจารณาพักการลงโทษประกอบกับ ประโยชน์ประการอื่นๆ โดยนักโทษชั้นเยี่ยมนั้นอาจได้รับการพักการลงโทษเป็นจำนวน 1 ใน 4 ของกำหนดโทษ คือหากนักโทษชั้นเยี่ยมจะต้องรับโทษจำนวนทั้งหมดที่ศาลพิพากษาลงโทษคือ 8 ปี ระยะเวลาที่เร็วที่สุดที่เขาอาจได้รับการพักการลงโทษคือเมื่อได้รับโทษมาแล้ว 6 ปี ในส่วนของ นักโทษชั้นดีมากนั้น อาจได้รับการพิจารณาพักการลงโทษเป็นจำนวน 1 ใน 5 ของกำหนดโทษ คือ หากนักโทษดังกล่าวต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก 10 ปี ระยะเวลาเร็วที่สุดที่เขาอาจได้รับการ พักการลงโทษคือเมื่อเขาได้รับโทษมาแล้ว 8 ปี สำหรับนักโทษชั้นดี ชั้นกลาง ชั้นเลว และชั้นเลว มากนั้น จะไม่ได้รับประโยชน์ในการพิจารณาพักการลงโทษด้วย¹¹

ภายหลัง พ.ศ. 2505 ได้มีการแก้ไขกฎกระทรวงหลายครั้งและต่อมาในปี พ.ศ. 2553 ได้ มีการออกหลักเกณฑ์ในกฎกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ 14 พ.ศ. 2553 ออกตามความในพระราชบัญญัติ ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ข้อ 92 กำหนดให้นักโทษชั้นดีมีโอกาสดำเนินการพิจารณาพักการลงโทษได้ ตามลำดับลดหลั่นกันไป คือ

นักโทษชั้นเยี่ยมอาจได้รับการพักการลงโทษไม่เกิน 1 ใน 3 ของกำหนดโทษที่ระบุไว้ใน หมายแจ้งโทษเด็ดขาด

นักโทษชั้นดีมากอาจได้รับการพักการลงโทษไม่เกิน 1 ใน 4 ของกำหนดโทษที่ระบุไว้ใน หมายแจ้งโทษเด็ดขาด และ

นักโทษชั้นดี อาจได้รับการพักการลงโทษไม่เกิน 1 ใน 5 ของกำหนดโทษที่ระบุไว้ใน หมายแจ้งโทษเด็ดขาด

¹¹ อ้างอิงในการพิจารณาพักการลงโทษ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติศาสตร์), โดย พรเลิศ ศักดิ์สงวนมณูญ, 2555, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นั่นทำให้ในการพักการลงโทษกรณีปกติจะสามารถพักการลงโทษให้แก่นักโทษชั้นเยี่ยมได้ไม่เกิน 1 ใน 3 ของโทษที่กำหนด เนื่องจากติดข้อจำกัดจากกฎกระทรวง

แต่การพักการลงโทษในกรณีพิเศษนั้น นักโทษที่อยู่ในชั้นดีก็สามารถได้รับการพักการลงโทษมากกว่า 1 ใน 3 ของกำหนดโทษได้¹² แต่อย่างไรก็ตาม แม้ได้รับการพักการลงโทษในกรณีพิเศษ ระยะเวลาที่จะได้รับการพักการลงโทษนั้นก็เกินกว่า 2 ใน 3 ของกำหนดโทษมิได้ เนื่องจากได้ถูกจำกัดไว้โดยโทษจำคุกที่ต้องได้รับมาก่อนการพักการลงโทษตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์นั้นจะต้องรับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3

สำหรับแนวทางในการพิจารณาพักการลงโทษนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมก็ให้เห็นชอบหลักเกณฑ์การพิจารณาพักการลงโทษ¹³ เพื่อให้เรือนจำและทัณฑสถานถือปฏิบัติในการพิจารณาพักการลงโทษ และเพื่อเป็นการกำหนดรายละเอียดให้สอดคล้องกับหลักการการพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์และข้อกำหนดในกฎกระทรวง โดยหลักเกณฑ์ดังกล่าวได้กำหนดให้ นักโทษที่สมควรจะได้รับการพักการลงโทษนั้นต้องเป็นการต้องโทษจำคุกครั้งแรกที่ไม่ใช่โทษจำคุกสำหรับการกระทำโดยประมาทและไม่ใช่โทษจำคุกที่ได้รับการล้างมลทินในภายหลัง จะต้องมียุทธศาสตร์คุมประพฤติไม่เกินกว่า 5 ปี ซึ่งหมายความว่า ผู้จะได้รับการพักการลงโทษนั้นไม่ว่าจะเป็นการพักการลงโทษในกรณีพิเศษหรือพักการลงโทษในกรณีปกตินั้น โทษที่เหลืออยู่ที่ได้รับการพักการลงโทษจะต้องอยู่ภายใต้การคุมประพฤตินั้นจะต้องไม่น้อยกว่า 1 ปี และไม่เกินกว่า 5 ปี ตัวอย่างเช่น หากนักโทษชั้นเยี่ยมซึ่งต้องโทษตามคำพิพากษาเป็นจำนวน 9 ปี ได้รับโทษมาแล้ว 1 ใน 3 ของโทษดังกล่าว คือ 3 ปี และอยู่ในเกณฑ์การได้รับการพิจารณาพักการลงโทษในกรณีพิเศษซึ่งจะทำให้ เขาสามารถได้รับการพิจารณาพักการลงโทษเกินกว่า 1 ใน 3 ของโทษที่กำหนดหรืออาจได้รับการพักการลงโทษเมื่อได้รับโทษมาแล้วเพียง 3 ปี และอยู่ภายใต้ การคุมประพฤติเป็นเวลา 6 ปี ก็ได้ แต่โดยผลของหลักเกณฑ์ข้อดังกล่าวแล้ว เขาจะได้รับการพักการลงโทษต่อเมื่อได้รับโทษมาแล้ว 4 ปี เพื่อให้เหลือเวลาการคุมประพฤติภายใต้การพักการลงโทษไม่เกิน 5 ปี

หลักเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นนี้ยังได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อันสมควรได้รับการพักการลงโทษและความผิดที่ไม่สมควรได้รับการพักการลงโทษ ในส่วนของความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่สมควรได้รับการพักการลงโทษนั้น จะกำหนดโดยจำกัดปริมาณหรือน้ำหนักของยาเสพติดขณะจับกุมสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ หากมีน้ำหนักหรือ

¹² กฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, ข้อ 92 วรรค 2.

¹³ หนังสือกรมราชทัณฑ์ ด่วนมาก ที่ ขธ. 0706/1850 ลงวันที่ 2 กันยายน 2553

ปริมาณไม่เกินจำนวนตามที่กำหนดในหลักเกณฑ์นั้นแล้ว ให้ถือว่าเป็นผู้สมควรได้รับการพักการลงโทษ เช่น

แอมเฟตามีนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 เม็ด ให้ได้รับการพักการลงโทษตามเกณฑ์การพักการลงโทษ

แอมเฟตามีนมากกว่า 50–100 เม็ด ได้รับการพักการลงโทษเป็นอัตราส่วน 9 ใน 10 ของเกณฑ์การพักการลงโทษ

แอมเฟตามีนมากกว่า 100–150 เม็ด ได้รับการพักการลงโทษเป็นอัตราส่วน 8 ใน 10 ของเกณฑ์การพักการลงโทษ

แอมเฟตามีนมากกว่า 150–200 เม็ด ได้รับการพักการลงโทษเป็นอัตราส่วน 7 ใน 10 ของเกณฑ์การพักการลงโทษ เป็นต้น

ส่วนของความผิดที่ไม่สมควรได้รับการพักการลงโทษนั้น หลักเกณฑ์ดังกล่าวได้กำหนดให้ความผิดที่มีลักษณะร้ายแรง อันเป็นการกระทำด้วยความโหดร้ายทารุณ การกระทำความผิดซ้ำซาก เป็นความผิดอันไม่สมควรได้รับการพักการลงโทษ เช่น

1. ความผิดเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์ทุกกรณี
2. ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และจิตใจ โดยมักจะเป็นความผิดที่กระทำโดยทารุณ โหดเหี้ยม อุกฉกรรจ์ สะเทือนขวัญ และฐานความผิดที่เป็นความผิดร้ายแรง
3. ความผิดต่อเสรีภาพ
4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ
5. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
6. ความผิดต่อเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ
7. ความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
8. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เฉพาะผู้กระทำความผิดรายสำคัญที่ได้กระทำความผิดใน

5 ฐานความผิดหลัก คือ ผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือครอบครองเพื่อจำหน่าย

ทั้งนี้ การกำหนดลักษณะความผิดร้ายแรงอันไม่สมควรได้รับการพักการลงโทษนั้น หลักเกณฑ์ดังกล่าวได้ กำหนดเป็นตัวอย่างไว้ โดยยกตัวอย่างความผิดในแต่ละหมวดที่ถือเป็นความผิดร้ายแรง เช่น

“3.5 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น

กระทำความผิดลักษณะเป็นแก๊งอาชญากรอาชีพ (เช่น แก๊งลักทรัพย์ หรือรับของโจรที่มีการถอดชิ้นส่วนของรถฯ เพื่อนำออกขาย หรือเพื่อนำรถฯ ส่งขายประเทศเพื่อนบ้าน หรือแก๊งมอมยา ฯลฯ)

โจรอาชีพ(กระทำผิดในลักษณะเดียวกัน ตั้งแต่ 2 คดีขึ้นไป)

ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ และได้มีการทำร้ายเจ้าทรัพย์จนได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต

ลักหรือทำลายพระพุทธรูปหรือสิ่งอันเป็นที่เคารพสักการบูชาของบุคคลทั่วไป ทรัพย์ส่วนกลางของสงฆ์รวมทั้งโบราณวัตถุโบราณสถาน

เป็นขบวนการก่อโจงประชาชน มีผู้เสียหายจำนวนมาก

ลักหรือทำลายทรัพย์ที่ใช้สำหรับสาธารณประโยชน์ซึ่งก่อให้เกิดการเสียหายต่อส่วนรวม (เช่น สายไฟฟ้า สายโทรศัพท์ ฯลฯ)”

จึงเท่ากับว่า การกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวนั้น เป็นการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมในฐานะผู้รับผิดชอบในทางนโยบายของกระทรวงยุติธรรมนั้น ออกหลักเกณฑ์เพื่อกำหนดลักษณะความผิดบางประการที่เห็นว่ามี ความร้ายแรงและความคิดเห็นของสาธารณะคิดว่าความผิดนั้นก่อให้เกิดความเสียหายเป็นจำนวนมาก อันไม่สมควรได้รับการพิจารณาพักการลงโทษ เท่ากับเป็นการกำหนดกรอบในการพิจารณาพักการลงโทษเพื่อให้ผู้ทำหน้าที่พิจารณาพักการลงโทษต้องวินิจฉัยอนุญาตพักการลงโทษให้แก่ักโทษที่มีได้กระทำความผิดอันมีลักษณะที่กำหนดนโยบายในการพักการลงโทษต่อความผิดบางประการนี้จึงถูกกำหนดไว้ชัดเจน โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม แต่ในขณะเดียวกันการที่หลักเกณฑ์ดังกล่าวได้กำหนดหมวดความผิดโดยได้ยกตัวอย่างความผิดบางประการในหมวดนั้นๆ ไว้ จึงเป็นการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมยังเปิดช่องให้ผู้มีอำนาจพิจารณาพักการลงโทษได้ใช้ดุลยพินิจภายใต้กรอบที่กำหนดในการพิจารณาว่า ความผิดอื่นใดเป็นความผิดร้ายแรงอันไม่สมควรได้รับการพักการลงโทษ¹⁴

เมื่อเห็นว่านักโทษรายใดสมควรจะได้รับการพักการลงโทษแล้ว การพิจารณาต่อไปก็คือเจ้าหน้าที่เรือนจำจะต้องสอบประวัตินักโทษผู้นั้นอย่างละเอียดทั้งในช่วงก่อนต้องโทษ ความประพฤติในระหว่างต้องโทษฐานะความเป็นอยู่ ตลอดจนความประพฤติของผู้ที่จะสมควรรับเป็นผู้อุปการะ ความเห็นชอบของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ที่นักโทษจะออกไปอยู่เมื่อได้รับการพักการลงโทษ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตรวจสอบชีวประวัติ สภาพแวดล้อม ความประพฤติก่อนต้องโทษและประวัติในการกระทำความผิด

พิจารณาถึงพฤติการณ์และมูลเหตุที่ผลักดันให้ผู้นั้นกระทำความผิด

ความผิดกำหนดโทษการได้รับการพระราชทานอภัยโทษ ลดโทษ ระยะเวลาที่ต้องจำมาแล้วในเรือนจำเหลือโทษจำต่อไปอีกนานเท่าใด

¹⁴ อำนาจในการพิจารณาพักการลงโทษ (น. 59). เล่มเดิม.

พฤติกรรมระหว่างต้องโทษ ผลการฝึกอบรม ผลงาน ตลอดจนความดีความชอบในระหว่างต้องโทษอยู่ในเรือนจำ

ความหนักเบาความร้ายแรงแห่งการกระทำผิดโดยอาศัยหลักฐานจากสำเนาคำพิพากษาหรือสำนวนคดีหรือเคยกระทำผิดซ้ำอย่างใดหรือไม่

ความเห็นของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองท้องที่ ตำรวจท้องที่ ตรวจสอบถึงความรู้สึกรู้สีกของฝ่ายผู้เสียหายประชาชนในท้องถิ่นที่จะพึงมีต่อนักโทษซึ่งจะได้รับการพักการลงโทษออกไป

พิจารณาถึงความประพฤติ อุปนิสัยใจคอ ฐานะทางเศรษฐกิจ สภาพความเป็นอยู่ สภาพแวดล้อมของผู้อุปการะว่าเหมาะสมเพียงใดหรือไม่

พิจารณาถึงอาชีพที่ผู้ได้รับพักการลงโทษจะออกไปทำมาหากินเลี้ยงตนเองและครอบครัวว่าเหมาะสมเพียงใดหรือไม่

ตรวจสอบการเลื่อนขั้นของนักโทษที่ขอพักการลงโทษและคำสั่งแต่งตั้งกรรมการพิจารณาพักการลงโทษของเรือนจำว่าเป็นไปโดยถูกต้องของกฎหมายระเบียบแบบแผนของการพักการลงโทษหรือไม่

เมื่อคณะกรรมการคัดเลือกนักโทษเด็ดขาดได้พิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้จัดทำรายงานการประชุมเพื่อเป็นหลักฐานว่าเรือนจำได้นำรายชื่อนักโทษเด็ดขาดทุกรายเสนอคณะกรรมการพิจารณาแล้วจากนั้นให้เรือนจำส่งรายชื่อเฉพาะนักโทษเด็ดขาดที่ผ่านการคัดเลือกพร้อมเอกสารประกอบการพิจารณาพักการลงโทษไปกรมราชทัณฑ์เพื่อเสนอคณะกรรมการพักการลงโทษตามข้อ 91 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 14 พ.ศ. 2553 พิจารณาต่อไป

เมื่อมีการได้รับการพักการลงโทษแล้ว กรมราชทัณฑ์มีนโยบายสั่งการให้เรือนจำหรือทัณฑสถานดำเนินการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดที่จะได้รับการพักการลงโทษล่วงหน้า 6 เดือนทุกราย โดยดำเนินการอบรมตามรูปแบบวิธีการและแนวทางปฏิบัติงานตามคู่มือการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย พ.ศ. 2553 ตามหนังสือกรมราชทัณฑ์ ที่ ยธ. 0715/2667 ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2552 อย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ก่อนดำเนินการปล่อยตัวพักการลงโทษทุกรายให้มีการอบรมชี้แจงนักโทษเด็ดขาดที่ได้รับการปล่อยตัวได้ทราบและเข้าใจเงื่อนไขคุมประพฤติทุกข้ออย่างละเอียดและกำชับให้ปฏิบัติตามโดยเคร่งครัดด้วย¹⁵

3.1.5 เงื่อนไขในระหว่างการพักการลงโทษ

การที่มีเงื่อนไขการพักการลงโทษไว้ก็เพื่อทำการสอดส่องดูแลนักโทษซึ่งได้รับการพักการลงโทษให้ประพฤติปฏิบัติตนอย่างเคร่งครัดเพื่อเป็นการป้องกันมิให้มีการกระทำผิดซ้ำ

¹⁵ หนังสือกรมราชทัณฑ์ ด่วนมากที่ ยธ.0706.3/780 ลงวันที่ 1 เมษายน 2554

เกิดขึ้นอีกและเป็นโอกาสที่จะให้เจ้าพนักงานได้รับทราบถึงพฤติการณ์ของผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษอยู่ตลอดระยะเวลาตามเงื่อนไขที่จะได้รับการพักการลงโทษนั้น ซึ่งผู้ที่จะคอยดูแลคือพนักงานคุมประพฤติของกรมคุมประพฤติกระทรวงยุติธรรม โดยเงื่อนไขต่างๆ ตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้มีดังนี้

เงื่อนไขตามกฎหมายกระทรวง¹⁶ ข้อ 93 ได้กำหนดเงื่อนไขในระหว่างพักการลงโทษไว้ดังต่อไปนี้

- (1) ห้ามกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างตามที่กำหนดในข้อ 94
- (2) ให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างตามที่กำหนดในข้อ 94
- (3) ห้ามกระทำการและให้กระทำการตาม (1) และ (2)

ข้อ 94 เงื่อนไขที่เป็นข้อห้ามกระทำการนั้น มีดังต่อไปนี้

- (1) ห้ามเข้าไปในเขตท้องที่ สถานที่ หรือตามเวลาที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์กำหนด
- (2) ห้ามคบค้าสมาคมกับบุคคลที่อาจนำไปสู่การกระทำผิดอีก
- (3) ห้ามเกี่ยวข้องกับสารระเหย วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตหรือประสาท หรือยาเสพติดให้โทษทุกประเภท รวมทั้งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดทุกชนิด
- (4) ห้ามประพฤติตนในทางเสื่อมเสีย เช่น เสพสุรา หรือเล่นการพนันที่อาจนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายขึ้นอีก

ข้อ 95 เงื่อนไขให้กระทำการนั้น มีดังต่อไปนี้

- (1) ให้ไปรายงานตนต่อพนักงานคุมประพฤติเดือนละหนึ่งครั้งจนกว่าจะครบกำหนดโทษ หรือตามหลักเกณฑ์และวิธีที่อธิบดีกรมคุมประพฤติกำหนด
- (2) ให้พักอาศัยอยู่กับผู้อุปการะตามสถานที่ที่แจ้งไว้ หากจะย้ายที่อยู่หรือเปลี่ยนผู้อุปการะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานคุมประพฤติก่อน เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ให้แจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบภายในกำหนดระยะเวลารายงานตัวครั้งต่อไป
- (3) ให้ปฏิบัติตามคำแนะนำและคำตักเตือนของพนักงานคุมประพฤติ และเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูตามหลักเกณฑ์และวิธีที่อธิบดีกรมคุมประพฤติกำหนด
- (4) ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับ หากฝ่าฝืนและถูกลงโทษโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามกฎหมาย ระเบียบและ ข้อบังคับนั้น ไม่ว่าโทษสถานใด ผู้นั้นหรือผู้อุปการะต้องแจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบทุกครั้ง

¹⁶ กฎกระทรวง ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2550) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479.

(5) ให้ประกอบอาชีพโดยสุจริต หากเปลี่ยนสถานที่ทำงานหรือย้ายงานใหม่ต้องแจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบทุกครั้ง เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ให้แจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบภายในกำหนดระยะเวลารายงานตัวครั้งต่อไป

แต่เงื่อนไขในการที่ผู้ได้รับการพักการลงโทษในการที่จะต้องปฏิบัติตามนั้น ยังปรากฏอยู่ในหนังสือกรมราชทัณฑ์ด่วนมาก ที่ ยธ. 0706/1486 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2553 ตามหนังสือสำคัญพักการลงโทษที่จะต้องออกให้แก่นักโทษ¹⁷ และจะต้องระบุเงื่อนไขในการคุมประพฤติที่นักโทษดังกล่าวถูกกำหนดให้ต้องปฏิบัติตาม¹⁸ มีดังนี้

- 1) ให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติตามที่กำหนดจะพ้นโทษ
- 2) ให้พักอาศัยอยู่กับผู้อุปการะตามที่ได้กำหนด
- 3) ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบและ ข้อบังคับ หากฝ่าฝืนและถูกลงโทษโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามกฎหมาย ระเบียบและ ข้อบังคับนั้นไม่ว่าโทษสถานใด ผู้นั้นหรือผู้อุปการะต้องแจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบทุกครั้ง
- 4) ให้ประกอบอาชีพโดยสุจริตหากเปลี่ยนสถานที่ทำงานหรือย้ายงานใหม่ต้องแจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบทุกครั้ง เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ให้แจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบภายในกำหนดระยะเวลารายงานตัวครั้งต่อไป
- 5) ให้ปฏิบัติตามคำแนะนำและคำตักเตือนของพนักงานคุมประพฤติ และเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูตามหลักเกณฑ์และวิธีที่อธิบดีกรมคุมประพฤติกำหนด
- 6) ห้ามออกนอกเขตท้องที่จังหวัด เว้นแต่จะมีกิจธุระสำคัญเป็นครั้งคราวให้ขออนุญาตต่อพนักงานคุมประพฤติ หากจะย้ายที่อยู่หรือเปลี่ยนแปลงผู้อุปการะ จะต้องยื่นคำร้องต่อพนักงานคุมประพฤติในท้องที่เดิมให้อนุมัติก่อน
- 7) ห้ามประพฤตินในทางเสื่อมเสีย เช่น เล่นการพนัน หรือเสพสุรา คบคนอันธพาล หรือบุคคลที่อาจนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายขึ้นอีก เป็นต้น
- 8) ห้ามเกี่ยวข้องกับสารระเหย วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท หรือยาเสพติดให้โทษทุกประเภท รวมทั้งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดทุกชนิด
- 9) ห้ามเยี่ยมหรือติดต่อกับผู้ต้องขัง ผู้ต้องกักขังหรือผู้ต้องกักกันอื่นที่ไม่ใช่ญาติซึ่งถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ ทัณฑสถาน สถานกักขังหรือสถานกักกัน

¹⁷ ข้อ 97 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2550) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479

¹⁸ ข้อ 98 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2550) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479

- 10) เงื่อนไขพิเศษ...(ถ้ามี)
- 11) ต้องแสดงหนังสือสำคัญเมื่อมีการเรียกตรวจ

3.2 การควบคุมนักโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายไทย

การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายไทยนั้น ได้มีบัญญัติอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2(3) ซึ่งเป็นการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ที่ให้อำนาจศาลสามารถจำคุกผู้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ให้สามารถออกมาใช้ชีวิตนอกเรือนจำ โดยจะถูกจำกัดบริเวณตามที่ศาลเห็นสมควรและต้องถูกสวมใส่เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

3.2.1 แนวคิดและที่มาของการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

เหตุผลจำเป็นที่ต้องตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89 ตามบันทึกหลักการและเหตุผล ประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เนื่องจากโดยสภาพปัจจุบันเรือนจำมีสภาพที่แออัด ไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุก และไม่เหมาะสมกับสภาพของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกบางลักษณะ ประกอบกับเทคโนโลยีในการควบคุมตัวมีความก้าวหน้าเป็นอันมาก ดังนั้นเพื่อให้ผู้ซึ่งต้องขังหรือผู้ต้องจำคุกได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสม สมควรปรับปรุงวิธีการขังและจำคุกโดยกำหนดวิธีการหรือสถานที่ในการขังหรือจำคุกให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกในแต่ละลักษณะ

แนวคิดของร่างกฎหมายมาจากเหตุผลที่ว่าเรือนจำแออัดไม่เหมาะกับการแก้ไขฟื้นฟู ผู้กระทำความผิดจึงเกิดความจำเป็นที่ต้องการให้มีสถานที่กักขังพิเศษสถานที่อื่นนอกจากเรือนจำ เหตุผลเพื่อต้องการลดความแออัดของเรือนจำ แต่ก็ไม่ใช่เหตุผลหลักที่กระทรวงยุติมุ่งแต่เพียงจะระบายนักโทษออกจากเรือนจำเท่านั้น แต่มาตรการตามมาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 เป็นแนวคิดการปฏิบัติต่อ ผู้กระทำความผิด โดยไม่ใช่เรือนจำ ซึ่งเป็นมาตรการลงโทษระดับกลางที่จะให้ศาลมีทางเลือกในการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดมากขึ้น โดยปัจจุบันศาลมีเพียงสองทางเลือก คือไม่ลงโทษจำคุกก็ส่งตัวไปคุมประพฤติ หรือกรณีโทษจำคุกเล็กน้อย ศาลก็เพียงแต่พิพากษาการลงโทษ ซึ่งบางกรณีผู้กระทำความผิดไม่มีความหลากหลาย ซึ่งมาตรการลงโทษระดับกลางตามมาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 เป็นการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช่เรือนจำที่เป็นการเพิ่มทางเลือกให้ศาลลงโทษโดยใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดวิธีการหรือสถานที่ในการขังหรือจำคุกให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ที่ถูกคุมขังหรือจำคุกในแต่ละลักษณะ และยังเป็นเปิดโอกาสให้

ผู้กระทำความผิดปรับตัวกลับคืนสู่สังคมได้ดีขึ้น มีโอกาสได้ทำงานหรือฝึกอบรมมากขึ้น โดยมาตรา 89/2(3) นั้นเป็นการควบคุมตัวโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ซึ่งสามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้¹⁹

นอกจากนี้ หลักการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดต้องพิจารณาถึงลักษณะของความผิดหรือลักษณะภูมิหลังของผู้กระทำความผิด ถ้าเป็นผู้ร้ายสำคัญ หรือเป็นผู้ร้ายที่เป็นอันตรายต่อสังคม จะถูกควบคุมในสถานที่ที่เป็นเรือนจำที่มีความมั่นคงแข็งแรง ปลอดภัยและมีกฎระเบียบที่เข้มงวด เพื่อไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่สังคมได้ แต่ถ้าหากกรณีผู้กระทำความผิดบางครั้งโดยพลั้งพลาด ไม่มีสันดานเป็นผู้ร้ายก็ควรได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ นอกจากนั้นแล้วสำหรับบุคคลที่มีจิตใจดี แต่อาจพลั้งพลาดไปก็อาจมีวิธีผ่อนปรนในลักษณะของการควบคุมลงมาอีก ในส่วนของคนบางประเภทเช่น นักศึกษากระทำความผิด เขาควรได้รับโอกาสในการที่จะกลับเข้าสู่สังคมได้ง่ายขึ้น เพราะถ้าหากเขาได้เข้าไปสู่เรือนจำคลุกคลีกับนักโทษร้ายแรงจะทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี ซึ่งทางเลือกหนึ่งคือให้เขาได้มีโอกาสที่จะอยู่ในสังคมต่อไป และยังคงทำงานหรือเรียนหนังสือได้ โดยถูกควบคุมตัวที่เข้มงวดมากขึ้น นั่นก็คือมาตรการที่อยู่กึ่งกลางระหว่างคุมประพฤติกับเรือนจำ ซึ่งเป็นวิธีการต่างๆที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตรา 89/2²⁰

กล่าวโดยสรุป ในการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้นั้นเกิดจากการที่มีปัญหาเรื่องสภาพเรือนจำแออัด และเพื่อเพิ่มมาตรการให้เป็นทางเลือกของศาลในการลงโทษ จึงได้มีการเสนอวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่กำหนดไว้ในมาตรา และมาตรา 89/2 สรุปได้ 3 วิธีการ คือ

- 1) จำคุกไว้ในสถานที่อื่นนอกจากเรือนจำ
- 2) การกำหนดให้มีการจำคุกเฉพาะวันที่กำหนด และ
- 3) การจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้

นอกจากนี้ยังมีเจตนารมณ์ใช้มาตรการดังกล่าวมาใช้แทนโทษจำคุกด้วย

3.2.2 กฎหมายการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

¹⁹ รายงานการประชุมคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ 1, วันอังคารที่ 13 กุมภาพันธ์ 2550 ณ ห้องประชุมคณะกรรมาธิการ หมายเลข 301 ชั้น 3 อาคารรัฐสภา 2 กรุงเทพมหานคร.

²⁰ รายงานการประชุมคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ 2, วันจันทร์ที่ 19 กุมภาพันธ์ 2550 ณ ห้องประชุมคณะกรรมาธิการ หมายเลข 311 ชั้น 3 อาคารรัฐสภา 2 กรุงเทพมหานคร.

พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2550 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 124 ตอนที่ 53 ก ลงวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2550

“มาตรา 89/1 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นระหว่างสอบสวนหรือพิจารณา เมื่อพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายขังร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้ขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ในสถานที่อื่นตามที่บุคคลดังกล่าว ร้องขอหรือตามที่ศาลเห็นสมควรนอกจากเรือนจำก็ได้ โดยให้อยู่ในความควบคุมของผู้ร้องขอ หรือเจ้าพนักงานตามที่ศาลกำหนด ในการนี้ศาลจะกำหนดระยะเวลาตามที่ศาลเห็นสมควรก็ได้”

ซึ่งเป็นกรณีที่ให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจเลือกให้ขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ ณ สถานที่อื่นที่มีใช้ห้องขังหรือเรือนจำในระหว่างสอบสวนหรือในระหว่างพิจารณาได้ โดยในการพิจารณาเพื่อมีคำสั่งดังกล่าว ศาลจะดำเนินการไต่สวนหรือให้ผู้เสียหายหรือเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายขังคัดค้านก่อนมีคำสั่งก็ได้

และในมาตรา 98/1 วรรค 3 ได้กล่าวว่า สถานที่อื่นตามวรรคหนึ่งต้องมีใช้สถานีดำรวจหรือสถานที่ควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน โดยมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งต้องกำหนดวิธีการควบคุมและมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นด้วย

และวรรคท้ายได้กำหนดเกี่ยวกับการฝ่าฝืนคำสั่ง หากภายหลังผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการตามหมายขังได้

ส่วนมาตรา 89/2 เป็นกรณีที่ให้เมื่อพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกมีอำนาจร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้จำคุกผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น หรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งเป็นการจำคุกโดยสถานที่อื่นที่มีเรือนจำต่อจากการจำคุกที่เรือนจำ หรือเป็นการใช้วิธีอื่นใด ซึ่งมี 3 ประการ ดังต่อไปนี้ก็ได้

(1) ให้จำคุกไว้ในสถานที่อื่นตามที่บุคคลดังกล่าวร้องขอหรือตามที่ศาลเห็นสมควร นอกจากเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุก

(2) ให้จำคุกไว้ในเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุกหรือสถานที่อื่นตาม

(1) เฉพาะวันที่กำหนดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด

(3) ให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

โดยในการในการพิจารณาของศาลดังกล่าว ให้ศาลคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย ทั้งนี้ให้ศาลดำเนินการไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหาย เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในท้องที่นั้น หรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง

3.2.3 กฎกระทรวง

เมื่อวันที่ 22 มีนาคม พ.ศ. 2556 ได้มีประกาศกฎกระทรวง ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ประกาศอย่างเป็นทางการในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 130 ตอนที่ 28 ก ซึ่งใช้ประกอบกับ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2(3) โดยได้ให้ความหมายของคำจำกัดความ ดังนี้

“ผู้ถูกจำกัด” หมายความว่า ผู้ซึ่งศาลมีคำสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้น

“การจำกัดการเดินทางและอาณาเขต” ให้หมายความรวมถึง คำสั่งศาลให้จำคุกโดยวิธีการห้ามออกนอกเคหสถานหรือสถานที่อื่นใดในช่วงเวลาที่กำหนดโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

“อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์” หมายความว่า เครื่องอุปกรณ์รับส่งสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือใดๆ ที่ใช้ติดตามตัว หรือที่ใช้สวมใส่ข้อมือ ข้อเท้า หรืออวัยวะส่วนอื่นใดของผู้ถูกจำกัด รวมทั้งระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัดได้

ข้อ 2 โดยในการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้มีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตแก่ผู้ซึ่งต้องจำคุกผู้ใดนั้น ให้เจ้าพนักงานคำนึงถึงเหตุจำเป็นซึ่งรวมถึงเหตุ ดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก
- (2) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้

และขาดผู้อุปการะ

- (3) ผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง
- (4) ผู้ซึ่งต้องจำคุกมีเหตุควรได้รับการดูแลการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ

ข้อ 3 ในการยื่นคำร้องตามข้อ 2 ให้เจ้าพนักงานผู้ร้องขอเสนอแนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข หรือแผนดำเนินการประกอบการพิจารณาของศาลด้วย

ข้อ 4 แนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข หรือแผนดำเนินการตามข้อ 3 เจ้าพนักงานผู้ร้องขอเสนอเงื่อนไขห้ามมิให้ออกนอกเคหสถานหรือสถานที่อื่น ใดในช่วงเวลาที่กำหนด ร่วมกับการใช้อุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

ข้อ 5 ให้เจ้าพนักงานจัดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบผู้ถูกจำกัดตามสมควร เพื่อมิให้บุคคลใดคัดแปลง ทำให้เสียหาย ทำลาย เคลื่อนย้าย หรือถอดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ไม่ว่าด้วยกรณีใดๆ เพื่อมิให้มีการบังคับตามคำสั่งศาลในกรณีที่มีเหตุตามวรรคหนึ่ง หรือเหตุอื่นใดที่ทำให้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ชำรุด เสียหายหรือไม่สามารถบังคับได้ตามคำสั่งศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อเจ้าพนักงานทราบทันที

ข้อ 6 เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามกฎกระทรวงนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ถูกจำกัดฝ่าฝืนเงื่อนไข หรือสอบถามบุคคลที่อยู่ในที่นั้น ๆ เพื่อรวบรวมข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ อุปนิสัย และความประพฤติของผู้ถูกจำกัด

(2) รายงานข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อันเป็นเหตุควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัด แก่เจ้าพนักงานทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

(3) สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือผู้ถูกจำกัดตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นสมควร ในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ

(4) ตรวจสอบการดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข และแผนดำเนินการที่ศาลให้ความเห็นชอบตามข้อ 3

ข้อ 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศ เพื่อกำหนด อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัด หน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือเงื่อนไขอื่นใด เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

กล่าวโดยสรุปคือ กฎหมายที่เกี่ยวกับการใช้ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทยนั้น เมื่อจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2(3) ร่วมกับกฎกระทรวงว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ก็คือการกำหนดให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์กับผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งเป็นในขั้นตอนภายหลังศาลมีคำพิพากษา กับผู้กระทำความผิดที่ศาลลงโทษจำคุกและได้จำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น หรือน้อยกว่าสิบปี ในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต โดยผู้ที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องได้นั้นต้องเป็นไปตามกฎกระทรวง กล่าวคือต้องเป็นนักโทษที่หากต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก, เป็นผู้ซึ่งต้องจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภรรยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้และขาด

ผู้อุปการะ เป็นผู้เจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง หรือเป็นผู้มีเหตุควรได้รับการทุเลาการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ

3.2.4 ขั้นตอนตามกฎหมายในการดำเนินการ

ขั้นตอนในการดำเนินการ ใช้การจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นมีดังนี้

3.2.4.1 ประเภทผู้กระทำความผิดที่สามารถจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้น

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "...ศาลจะมีคำสั่งให้จำคุกผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น หรือไม่น้อยกว่าสิบปี ในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต..."

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นอาจกล่าวได้ว่าบุคคลผู้ที่จะได้รับการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตได้นั้น ต้องเป็นบุคคลที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกดังต่อไปนี้

1) กรณีได้รับโทษจำคุกไม่เกินสามสิบปี ก็คือผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น

2) กรณีที่ได้รับโทษตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษเกินสามสิบปีหรือโทษจำคุกตลอดชีวิต ผู้ต้องโทษต้องได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษามาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี หากคดียังอยู่ในระหว่างอุทธรณ์หรือฎีกา แม้จะต้องถูกจำคุกตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นมากกว่า 2 ใน 3 ของโทษตามคำพิพากษาก็สามารถใช้มาตรานี้ได้²¹

และผู้ที่มีสิทธิได้รับการพิจารณา จะต้องเป็นไปตามกฎกระทรวง ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ.2556 โดยเป็นบุคคลซึ่ง

(1) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก

(2) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้

และขาดผู้อุปการะ

²¹ จาก คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 29) (น. 258), โดย สหัช สิงหวิริยะ, 2551, กรุงเทพฯ: นิติบรรณการ.

(3) ผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง

(4) ผู้ซึ่งต้องจำคุกมีเหตุควรได้รับการดูแลการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ

3.2.4.2 ผู้มีอำนาจร้องขอตามกฎหมายในการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต

มาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “... เมื่อพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำหรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอ...”

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า บุคคลผู้มีอำนาจร้องขอให้นำการจำคุกเฉพาะวันที่กำหนดมาใช้ จึงได้แก่

- 1) พนักงานอัยการ
- 2) ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือ
- 3) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุก
- 4) หากไม่มีผู้ร้องขอ ศาลอาจเห็นสมควรสั่งเองได้

ทั้งนี้ กฎหมายไม่ได้ให้สิทธิแก่ผู้ต้องขังนั้นร้องขอแต่อย่างใด ดังนั้นนักโทษ หรือผู้ต้องขังในเรือนจำย่อมไม่มีสิทธิร้องขอ²²

3.2.4.3 กระบวนการพิจารณาของศาลเกี่ยวกับการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต

มาตรา 89/2 วรรคหนึ่งกำหนดให้ศาลเป็นผู้มีอำนาจสั่งให้ใช้การจำคุกจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตตามอนุมาตราสามได้ โดยได้กำหนดแนวทางการใช้ดุลพินิจของศาลในการสั่งให้ใช้วิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตดังต่อไปนี้

มาตรา 89/2วรรคสองบัญญัติว่า“ในการพิจารณาของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย ทั้งนี้ ให้ศาลดำเนินการไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหายเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในท้องที่นั้น หรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง”

ดังนั้น ในการพิจารณาของศาลเกี่ยวกับการนำการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตมาใช้กับผู้กระทำความผิดคนใดนั้นเป็นดุลพินิจของศาล ทั้งนี้ศาลมีข้อที่ต้องพิจารณาตามที่ระบุไว้ อันได้แก่ ฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจน

²² แหล่งเดิม.

จนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วยเมื่อศาลได้พิจารณาแล้ว ศาลมีอำนาจสั่งให้จำคุกในสถานที่อื่นตามที่มีใช้เรือนจำต่อจากการจำคุกที่เรือนจำตาม (3) ให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง²³

3.2.4.4 ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง

มาตรา 89/2 วรรคสาม บัญญัติว่า “คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้น เป็นผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง...”

ดังนั้น เมื่อศาลมีคำสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตตาม มาตรา 89/2(3) แล้ว ก็เป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้น เป็นผู้มีหน้าที่และความรับผิดชอบควบคู่กันให้ปฏิบัติตามคำสั่ง

3.2.4.5 การแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้นำการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตมาใช้

มาตรา 89/2 วรรคสาม บัญญัติว่า “...ให้นำความในมาตรา 89/1 วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา 89/1 วรรคสี่ บัญญัติว่า “เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการตามหมายข้างได้”

ดังนั้น เมื่อศาลได้พิจารณาและสั่งให้นำการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตมาใช้แล้วหากภายหลังเกิดกรณี ดังต่อไปนี้ ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งที่ให้นำการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตมาใช้ในทางที่ผ่อนคลายหรือเข้มงวดขึ้นได้หรือให้ดำเนินการตามหมายจำคุกได้ เช่นเดียวกับหลักในการบังคับหมายข้างตาม มาตรา 89/1 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กล่าวคือ

1) ไม่ปฏิบัติตามวิธีการควบคุมและมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น หรือ

2) พฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป

²³ หลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1 (พิมพ์ครั้งที่ 10) (น.210-211), โดย ณรงค์ ใจหาญ, 2552, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

คำว่า “พฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป” นั้น เป็นกรณีที่ประสงค์จะให้มีความหมายอย่างกว้างกว่าข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาหรือจำเลย โดยต้องการให้มุ่งหมายถึงข้อเท็จจริงต่างๆ อันเป็นสภาพแวดล้อมที่ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย เช่น กรณีมีความไม่เหมาะสมต่างๆ เกิดขึ้นหรือมีความไม่ปลอดภัยเกิดขึ้น ซึ่งเป็นพฤติการณ์อันเป็นส่วนอื่นนอกเหนือจากพฤติกรรมของจำเลยคือ เป็นพฤติกรรมแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป (circumstance fact)²⁴

3.2.4.6 สถานที่ในการควบคุมกรณีจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต

สำหรับการจำคุกซึ่งมีหลักการว่าต้องจำคุกในเรือนจำ แต่ในกฎหมายบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ เป็นต้น การจำคุกกระทำในสถานที่อื่นที่มีใช้เรือนจำของทางราชการได้ เช่น เรือนจำเอกชน สถานที่ที่รับผู้ต้องขังเพื่อบำบัดแก้ไขฟื้นฟู หรือที่เคหะสถานของผู้กระทำความผิดเอง เป็นต้น ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวทำให้ผู้ต้องจำคุกไม่จำเป็นต้องอยู่ในเรือนจำเสมอไป²⁵

สำหรับประเทศไทย ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้จำคุกและออกหมายจำคุกแล้ว เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จะนำผู้ต้องหมายจำคุกเข้าไปอยู่ในเรือนจำ แต่เนื่องจากในปัจจุบันเรือนจำมีความแออัดทำให้เรือนจำไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้ต้องขัง จึงได้มีมาตรการใหม่ในมาตรา 89/2 ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมใน พ.ศ. 2550 เป็นมาตรการที่ให้ศาลมีอำนาจสั่งจำคุกผู้ต้องโทษจำคุกในสถานที่อื่นที่มีใช้เรือนจำได้ เพื่อลดปริมาณจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำ

ซึ่งมาตรา 89/2วรรคหนึ่ง (3) บัญญัติว่า “ให้จำคุกไว้ในเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุก หรือ สถานที่อื่นตามกฎหมายกระทรวง”

กฎหมายกระทรวง ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ซึ่งใช้ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2(3) ได้ให้ความหมายของคำจำกัดความของคำว่า “การจำกัดการเดินทางและอาณาเขต” ให้หมายความรวมถึง คำสั่งศาลให้จำคุกโดยวิธีการห้ามออกนอกเคหสถานหรือสถานที่อื่นใดในช่วงเวลาที่กำหนดโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

ดังนั้น สถานที่ที่ใช้ในการควบคุมผู้กระทำความผิดที่ถูกให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นในช่วงเวลาที่กำหนดโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ จึงได้แก่

²⁴ “รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาครั้งที่ 1317-1/2549.” วันพุธที่ 18 มกราคม 2549 ณ ห้องประชุมเสรมวินิจัยกุลสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กรุงเทพมหานคร, น. 11.

²⁵ หลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1 (น. 205). เล่มเดิม.

- 1) เกษะสถาน
- 2) สถานที่อื่นใดตามที่ศาลได้กำหนด

สรุปแล้ว มาตรา 89/2 นี้เป็นการใช้มาตรการของโทษจำคุก ดังนั้น การบังคับโทษจำคุกตามหมายจำคุกโดยหลักการต้องจำคุกในเรือนจำการที่จะใช้มาตรการอื่นที่แตกต่างไปจากคำพิพากษาให้จำคุก จึงต้องเป็นอำนาจของศาล²⁶

3.3 หลักเกณฑ์พักการลงโทษโดยมีเงื่อนไขในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อสอดส่องผู้ต้องโทษตามกฎหมายมลรัฐเดลาแวร์ประเทศสหรัฐอเมริกา

การสอดส่องผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) เป็นเงื่อนไขหนึ่งที่ใช้สำหรับการที่นักโทษจะได้รับการพักการลงโทษ โดยเป็นเครื่องมือของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และเจ้าหน้าที่คุมประพฤติที่ใช้สำหรับสอดส่องดูแลพฤติกรรมของผู้ที่ถูกสอดส่อง ซึ่งถูกใช้ในกระบวนการยุติธรรมอย่างแพร่หลายในประเทศสหรัฐอเมริกา มีทั้งที่ใช้ระบบการหาตำแหน่งโดยดาวเทียม (Global Positioning System) หรือการสอดส่องผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) ที่เป็นระบบอื่น

ในที่นี้จะเน้นศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อสอดส่องนักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษตามกฎหมายของมลรัฐเดลาแวร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งรูปแบบของการได้รับการพักการลงโทษโดยปรับโทษในชุมชน

3.3.1 ผู้มีอำนาจพิจารณาพักการลงโทษ

ตามประมวลกฎหมายอาญาปัจจุบันคณะกรรมการพิจารณาพักการลงโทษประกอบด้วย ประธาน 1 คน ที่ปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาและ สมาชิกชั่วคราว 4 คน โดยสมาชิกมาจากมณฑลละ 1 คน และเพิ่มเติมจากเมืองวิลมิงอีก 1 คน ประธานคณะกรรมการจะได้รับการแต่งตั้งโดยผู้ว่าการรัฐ โดยต้องได้รับจากเสียงส่วนใหญ่ให้ได้รับเลือกจากสมาชิกรัฐสภา และจะที่ทำหน้าที่ตามความเห็นของผู้ว่าการรัฐ²⁷

3.3.2 คุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับการพักการลงโทษ

มลรัฐเดลาแวร์นั้น บุคคลที่จะได้รับอนุญาตให้พักการลงโทษนั้นจะต้องเป็นไปตามอนุมาตรา (c) แห่งประมวลกฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์ มาตรา 4347 กล่าวคือเป็นต้องบุคคลที่คณะกรรมการเห็นว่ามีความน่าจะเป็นและเหมาะสม ว่าบุคคลที่ถูกปล่อย

²⁶ แหล่งเดิม.

²⁷ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4341 (a)

ตัวไปออกนั้นจะไม่ก่อความเสียหายต่อชุมชนหรือบุคคลและสถานที่ ที่คณะกรรมการนั้นเห็นว่าการกำกับดูแลการพักการลงโทษอยู่ในผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของสังคมและการช่วยเหลือฟื้นฟูของผู้กระทำผิดให้เป็นพลเมืองที่ปฏิบัติตามกฎหมาย ส่วนการพักการลงโทษต้องอยู่ในผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของสังคม และการพักการลงโทษไม่ได้ถือว่าเป็นรางวัลสำหรับการผ่อนผันและจะไม่ได้รับการพิจารณาถึงการลดลงของโทษหรือภัยโทษ โดยบุคคลนั้นจะได้รับการพักการลงโทษก็ต่อเมื่อคณะกรรมการเชื่อว่าบุคคลนั้นมีความสามารถและเต็มใจที่จะปฏิบัติตามหน้าที่ของพลเมืองที่จะปฏิบัติตามกฎหมาย โดยคณะกรรมการจะต้องพิจารณาปัจจัยต่างๆ ทั้งทางด้าน ทักษะการทำงาน การมุ่งสู่ความก้าวหน้าหรือความสำเร็จของการสอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมปลาย การรักษาการใช้สารเสพติดและการจัดการความโกรธและแก้ปัญหาคือข้อขัดแย้ง เพื่อตัดสินใจว่านักโทษสมควรจะได้รับการพักการลงโทษหรือไม่²⁸

และหากได้กำหนดว่าบุคคลดังกล่าวนั้นมีสิทธิ์ได้รับการพักการลงโทษหรือการปล่อยตัวแบบมีเงื่อนไข ก็จะเป็นผู้มีสิทธิ์ที่จะเป็นผู้ได้รับการแต่งตั้งไปยังโครงการการกักขังที่บ้านสำหรับผู้กระทำผิดที่ไม่รุนแรง ซึ่งบุคคลที่จะมีสิทธิ์ได้รับการพิจารณาให้เข้าร่วมในโครงการการกักขังที่บ้านได้ ถ้าบุคคลดังกล่าวมีคุณสมบัติทั้งหมดตรงตามมาตรา 4347 อนุมาตรา (c) และนอกจากนี้บุคคลนั้นจะต้อง²⁹

- (1) ชำระเงินประจำ ต่อเดือน ต่อค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการบำรุงรักษาโครงการโดยรัฐ;
- (2) ดำเนินการตามที่กำหนดไว้ตามจำนวนดังกล่าวของชั่วโมงการทำงานบริการสาธารณะตามที่กำกับโดยศาลหรือโดยกรม;
- (3) ทำการชดใช้ความเสียหายให้กับเหยื่อใดๆหรือบรรดาเหยื่อตามจำนวนที่ศาลได้กำหนด ชดใช้ความเสียหายทั้งหมดหรือบางส่วนในรูปแบบตามที่ศาลกำหนด ซึ่งเป็นความจำเป็นสำหรับการมีส่วนร่วม หรือการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องในโครงการ

ส่วนคุณสมบัติของผู้ที่เหมาะสมสำหรับการพักการลงโทษนั้นมาตรา 4346 (a) ได้กำหนดให้บุคคลผู้ถูกคุมขังในทัณฑ์สถานใดๆ ที่ดำเนินการโดยกรมราชทัณฑ์นั้น อาจได้รับการปล่อยตัวโดยการพักการลงโทษโดยคณะกรรมการพักการลงโทษ ถ้าบุคคลนั้นได้รับโทษมาแล้ว 1/3 ของระยะเวลาของโทษที่กำหนดโดยศาล ซึ่งระยะเวลาดังกล่าวนี้อาจลดลงตามคุณความดีและประพฤติกกรรมที่ดีที่ได้กระทำ หรือ 120 วันแล้วแต่ว่าจำนวนใดจะสูงกว่า³⁰

²⁸ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย, มาตรา 4341 (c)

²⁹ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย, มาตรา 4347 (j)

³⁰ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย, มาตรา 4346 (a)

แต่คณะกรรมการพักการลงโทษนั้น หากได้รับคำแนะนำเป็นลายลักษณ์อักษรจากศาลที่ได้พิพากษาลงโทษ หรือจากกรมราชทัณฑ์ ที่อาจลดระยะเวลาขั้นต่ำของคุณสมบัติหากคณะกรรมการเป็นที่พอใจว่าประโยชน์สูงสุดของสาธารณะและสวัสดิภาพของบุคคลนั้นจะได้ประโยชน์โดยการลดลงดังกล่าว การลดลงดังกล่าวในระยะเวลาขั้นต่ำของคุณสมบัติสำหรับการพักการลงโทษจะต้องเป็นไปตามคำสั่งของคณะกรรมการพักการลงโทษ ที่ระบุนวันที่โดยชัดแจ้ง เมื่อบุคคลดังกล่าวจะกลายเป็นบุคคลที่มีสิทธิเข้ารับเลือกสำหรับการพักการลงโทษ แต่การลดลงดังกล่าวของระยะเวลาขั้นต่ำของคุณสมบัติสำหรับการพักการลงโทษนั้นจะไม่มีผลต่อการขีดจำกัดสูงสุดของโทษนั้น คำสั่งของการลดลงโดยคณะกรรมการพักการลงโทษจะต้องพิจารณาแบบเปิด³¹

ซึ่งตามอนุมาตรา (c) ให้ถือว่าบุคคลผู้ถูกตัดสินลงโทษจำคุกตลอดชีวิตนั้นได้รับการตัดสินให้จำคุกเป็นระยะเวลา 45 ปี³² และคณะกรรมการอาจใช้กฎระเบียบอื่นๆ กรณีที่เห็นว่าเหมาะสมหรือจำเป็นด้วยความเคารพต่อคุณสมบัติของบุคคลสำหรับการพักการลงโทษ, การดำเนินงานของการพิจารณาพักการลงโทษหรือเงื่อนไขที่จะบังคับใช้กับผู้ได้รับการพักการลงโทษ³³

นอกจากการพิจารณาถึงคุณสมบัติปกติของบุคคลผู้สมควรได้รับการพิจารณาลงโทษแล้ว กฎหมายมลรัฐเดลาแวร์ยังให้คณะกรรมการพักการลงโทษไม่ว่าในการประชุมปกติหรือพิเศษก็สามารถพิจารณากรณีที่มีนักโทษที่สภาพร่างกายหรือจิตใจของนักโทษที่ถูกคุมขังมีความต้องการการรักษาที่กรมไม่สามารถจัดหาให้ได้ ซึ่งการได้รับการพักการลงโทษดูเหมือนว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคลดังกล่าว คณะกรรมการอาจมีคำสั่งให้ปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวโดยพักการลงโทษโดยไม่คำนึงถึงเวลาที่ได้รับไปแล้วโดยบุคคลดังกล่าว แต่คณะกรรมการพักการลงโทษจะพักการลงโทษในกรณีเช่นนี้ได้เฉพาะเมื่อมีการจัดเตรียมสำหรับการรักษาของบุคคล และ คณะกรรมการพักการลงโทษอาจจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ของการพักการลงโทษในกรณีเช่นนี้ รวมทั้งอาจเพิกถอนการพักการลงโทษดังกล่าวโดยปราศจากการพิจารณาที่เวลาใดๆ และด้วยสาเหตุใดก็ได้และสั่งให้บุคคลนั้นกลับไปยังกรมราชทัณฑ์³⁴

3.3.3 ขั้นตอนในการพิจารณาพักการลงโทษ

กฎหมายมลรัฐเดลาแวร์ได้กำหนดผู้มีอำนาจในการพักการลงโทษและวิธีการปฏิบัติไว้ โดยกำหนดว่าผู้กระทำความผิดที่ถูกคุมขังโดยกรมซึ่งมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษภายใน 180 วันอาจสมัครเพื่อการพิจารณาพักการลงโทษตามรูปแบบที่ประกาศโดยคณะกรรมการ เมื่อ

³¹ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4346 (b)

³² กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4346 (c)

³³ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4346 (d)

³⁴ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4346 (e)

ได้รับใบสมัครดังกล่าวคณะกรรมการต้องแจ้งหัวหน้าสำนักงานเรือนจำแห่งใบสมัครดังกล่าวและตรวจสอบใบสมัครและการตรวจสอบคำขอและการมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษและข้อมูลที่เป็นไปในอนุมาตรา (d) แห่งมาตรานี้ซึ่งต้องจัดเตรียมคณะกรรมการภายใน 30 วันเมื่อได้รับข้อมูลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการจะต้องตัดสินใจภายใน 30 วันหากการพิจารณาพักการลงโทษจะได้รับการกำหนด แต่ถ้าการพิจารณาถูกปฏิเสธหรือถ้าการพิจารณาได้รับการพิจารณาแต่หากคณะกรรมการการพักการลงโทษปฏิเสธผู้สมัคร กรมจะต้องเขียนจดหมายให้ความเห็นไปยังคณะกรรมการอย่างรวดเร็วที่สุด และหลัง 6 เดือนไปแล้วสำหรับผู้สมัครที่ได้รับการปฏิเสธ สำหรับผู้ที่มีวันที่ปล่อยช่วงเวลา 3 ปีหรือน้อยกว่า และไม่เร็วกว่า 1 ปีสำหรับผู้สมัครที่มีวันที่ปล่อยช่วงเวลา มากกว่า 3 ปี ถึงจะมีคุณสมบัติที่เหมาะสมที่จะสมัครใหม่อีกครั้งสำหรับการพิจารณาการพักการลงโทษภายในมาตรานี้³⁵

และภายในหนึ่งเดือนก่อนเวลาของหมายกำหนดการของผู้กระทำผิดที่กำหนดไว้สำหรับการพิจารณาพักการลงโทษ กรมราชทัณฑ์จะต้องเสนอรายงานความคืบหน้ากับการแนะนำการพักการลงโทษให้คณะกรรมการพักการลงโทษ และกรมราชทัณฑ์ต้องเสนอแผนประเมินพักการลงโทษอย่างละเอียดกับคำแนะนำ ในเวลาเดียวกันสำเนารายงานความคืบหน้าและแผนการพักการลงโทษและคำแนะนำจะต้องยังถูกเสนอไปยังตำรวจรัฐเดลาแวร์และองค์กรตำรวจจับกุมประชาชน พร้อมกับวันที่และสถานที่ของการกำหนดการพิจารณาพักการลงโทษ นอกจากนี้ เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้และเหมาะสม กรมราชทัณฑ์จะต้องแจ้งให้คู่กรณีที่ได้รับบาดเจ็บจากการกระทำ ความผิดอาญาหรืออาชญากรรมของผู้กระทำผิดซึ่งถูกตัดสินลงโทษถึงวันที่และสถานที่ของการกำหนดการพิจารณาพักการลงโทษ³⁶

และถ้าบุคคลใดคุณสมบัติสำหรับการพักการลงโทษไม่ผ่านในการยื่นใบสมัครตามที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (a) ของมาตรานี้กรมไม่หน้าที่ต่อบุคคลดังกล่าว ถึงการเตรียมการคณะกรรมการกับข้อมูลที่จำเป็นอย่างอื่นตามบทนี้และคณะกรรมการไม่มีหน้าที่ต่อบุคคลนั้น ถึงการพิจารณาคดีดังกล่าวสำหรับการการพักการลงโทษ แม้จะมีความล้มเหลวของบุคคลผู้สมัครสำหรับการพักการลงโทษ กรมจะได้รับอนุญาตที่จะจัดหาให้คณะกรรมการกับข้อมูลที่จำเป็นอย่างอื่นตามบทนี้และคณะกรรมการอาจพิจารณาคดีดังกล่าวสำหรับการพักการลงโทษ³⁷ คณะกรรมการไม่มีข้อผูกพันที่จะอนุญาตให้บุคคลมีสิทธิสำหรับการพักการลงโทษ จากการปรากฏตัวต่อคณะกรรมการ และคณะกรรมการอาจปฏิเสธการสมัครพักการลงโทษโดยที่ไม่ต้องสัมภาษณ์

³⁵ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4347 (a)

³⁶ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4347(d)

³⁷ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4347 (b)

ผู้สมัคร แม้กระนั้นก็ดีให้คณะกรรมการอนุญาตพักการลงโทษโดยไม่ต้องมีบุคคลผู้ยื่นใบสมัครครั้งแรกมาปรากฏตัวและได้รับการสัมภาษณ์จากคณะกรรมการก่อน³⁸

โดยผู้ได้รับการพักการลงโทษทั้งหมดจะดำเนินการตามคำสั่งของคณะกรรมการที่ได้ ออกอย่างเหมาะสมโดยการลงมติโดยเสียงข้างมากในปัจจุบันเหล่านั้น จะต้องไม่มีผู้ที่ถูกตัดสินและถูกจำคุกในข้อหาฆาตกรรมระดับแรกหรือระดับสอง ข่มขืนระดับแรก ระดับสองหรือสาม ความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดกฎหมายในระดับแรกหรือระดับสอง การลักพาตัวหรือความผิดใด ๆ ที่เกี่ยวกับการจำหน่าย, พยายามที่จะจำหน่าย หรือการส่งมอบ หรือการครอบครองโดยมีเจตนาเพื่อจำหน่ายหรือส่งมอบยาเสพติดได้รับการพักการลงโทษ เว้นแต่จะได้คะแนนเสียงอย่างน้อย 4 ใน 5 ของสมาชิกคณะกรรมการที่อนุญาตให้ได้รับการพักการลงโทษ โดยองค์ประชุมจะต้องมีอย่างน้อย 3 คนและการพักการลงโทษจะไม่มีกรออกให้แก่ักโทษที่ถูกตัดสินในการพิจารณาของศาลและถูกพิพากษาสำหรับการกระทำหรือความพยายามที่จะกระทำความผิดในฐานะ "การหลบหนีหลังจากถูกตัดสินว่ากระทำความผิด" เกี่ยวกับการกระทำความผิดร้ายแรงระดับ b, c, และ d จนกว่าจะถึงเวลาดังกล่าวในฐานะักโทษที่ได้รับโทษตามจำนวนเวลาที่เท่ากับและเทียบเท่ากับที่กำหนดไว้ในคำพิพากษาที่กำหนดไว้โดยศาลสำหรับการหลบหนีหรือพยายามที่จะหลบหนีดังกล่าว และการพักการลงโทษจะไม่มีกรออกให้แก่ักโทษที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดและถูกศาลพิพากษาสำหรับความผิดในฐานะ"การสมรู้ร่วมคิดในระดับที่สอง" ที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือโดยตรงและอย่างกระตือรือร้นหรือสนับสนุนการหลบหนี จนกว่าจะถึงเวลาดังกล่าวเป็นจำนวนเท่ากับของเวลาซึ่งเทียบเท่ากับที่ได้ถูกกำหนดไว้ภายใต้โทษที่ระบุไว้โดยศาลดังกล่าวสำหรับการสมรู้ร่วมคิดดังกล่าวที่ได้รับไป³⁹ และให้ถือว่าบุคคลที่อยู่ในระหว่างพักการลงโทษทุกคนจะยังถูกคุมขังอยู่ตามกฎหมายของกรมราชทัณฑ์ แต่จะอยู่ภายใต้คำสั่งของคณะกรรมการพักการลงโทษ⁴⁰

3.3.4 การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กับักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษ

การระบุตัวและการคัดเลือกผู้เข้าร่วมที่จะได้รับการพิจารณาสำหรับโครงการกักขังที่บ้านสำหรับักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษนั้น ถ้าเป็นผู้กระทำที่ถูกตัดสินให้ถูกกักขังดูแลในระดับ 1, 2 หรือ 3 นั้นจะถือว่าเป็นผู้ไม่เหมาะสมสำหรับการจัดไว้ในโปรแกรมกักขังที่บ้านเว้นแต่มีคำสั่งโดยเฉพาะจากผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีหรือเป็นผลมาจากการบริหารสถานกักกัน เมื่อถูกมอบหมายไปยังศูนย์ราชทัณฑ์ เพื่อรับโทษระยะสั้นสำหรับความผิดทางอาญาที่ไม่รุนแรงจะได้รับ

³⁸ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4347 (e)

³⁹ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4347 (f)

⁴⁰ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4347 (g)

การถูกระบุตัวโดยเจ้าหน้าที่จัดหมวดหมู่ก่อน หรือจะถูกระบุตัวเมื่อมาถึงที่ศูนย์ราชทัณฑ์ หากบุคคลดังกล่าวไม่ได้ถูกระบุตัวก่อนที่จะมีการเดินทางไปศูนย์ราชทัณฑ์⁴¹ ซึ่งเมื่อนักโทษคนใดได้รับอนุญาตให้พักการลงโทษนั้น นักโทษคนนั้นจะถูกปล่อยออกจากเรือนจำ และไปอยู่ในโปรแกรมการกักขังที่บ้านแทน โดยมาตรา 4393 ได้กำหนดให้การกำกับดูแลของผู้กระทำผิดที่กำหนดให้กักขังที่บ้านและการใช้อุปกรณ์ตรวจสอบทางอิเล็กทรอนิกส์จะต้องถูกจำกัด ในพื้นที่ภายในขอบเขตทางภูมิศาสตร์ของรัฐ และ กำหนดข้อกำหนดสำหรับการมีส่วนร่วมไว้ว่า บุคคลที่จะมีสิทธิ์สำหรับโปรแกรมการจับกุมบ้านต่อเมื่อ⁴²

(1) การเข้าร่วมจะต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจ

(2) การเข้าร่วมจะจำกัด เฉพาะประเภทของผู้ที่กระทำผิดต่อดังต่อไปนี้:

ก. ตัวบุคคลผู้ถูกพบว่ามีคุณสมบัติฐานในการก่ออาชญากรรมไม่รุนแรงและผู้ที่มิมีลักษณะของความผิดทางอาญาและ/หรือพื้นที่หลังของผู้กระทำความผิดที่ไม่ได้ถูกวางไว้ที่การรอลงอาญาปกติ;

ข. ผู้ฝ่าฝืนคุมประพฤติด้วยข้อหาการละเมิดทางเทคนิคหรือความผิดทางอาญาเล็กน้อย;

ค. ผู้ที่ละเมิดการพักการลงโทษด้วยข้อหาการละเมิดทางเทคนิคหรือความผิดทางอาญาเล็กน้อย

ซึ่ง “การกักขังไว้ที่บ้าน” หรือ “โครงการการกักขังไว้ที่บ้าน” หมายถึงรูปแบบของการควบคุมภายใต้การกำกับดูแลอย่างเข้มข้นในชุมชน รวมทั้งการเฝ้าระวังในช่วงวันหยุดที่บริหารงานโดยเจ้าหน้าที่กำกับดูแลอย่างเข้มข้น โครงการการกักขังไว้ที่บ้านจะจำกัดอยู่ที่ผู้กระทำผิดที่ไม่รุนแรงและจะต้องเป็นโครงการเฉพาะซึ่งเสรีภาพของผู้กระทำความผิดจะถูกจำกัดอยู่ภายในสถานที่ที่มีเสถียรภาพ ที่ได้รับการอนุมัติถึงการพำนักของผู้กระทำความผิดที่ไม่รุนแรงหรืออยู่ภายในสถานที่ที่มีเสถียรภาพ ได้รับการอนุมัติให้พำนักกับผู้ปกครอง, พี่น้องหรือบุตรของผู้กระทำความผิดที่ไม่รุนแรงและเป็นการบังคับโดยเฉพาะที่ได้กำหนดและบังคับใช้⁴³

“บริการสาธารณะ”⁴⁴ หมายถึงงานที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดที่เข้าร่วมในโครงการการกักขังที่บ้านและให้หมายความร่วมมือถึงงานที่ผู้กระทำความผิดดังกล่าวได้รับคำสั่งให้ดำเนินการที่โดยไม่ต้องจ่ายเงิน เพื่อประโยชน์ของชุมชน แยกต่างหากและนอกเหนือจากการจ่ายเงินใดๆ การ

⁴¹ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4392 (b)

⁴² กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4393.

⁴³ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4391 (3)

⁴⁴ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐเดลาแวร์, มาตรา 4391 (5)

จ้างงานที่ผู้กระทำความผิดดังกล่าวอาจได้รับอนุญาตให้ได้รับ การทำงานบริการสาธารณะทั้งหมด จะต้องดำเนินการสำหรับองค์กรที่ได้รับการสนับสนุนด้านภาษีหรือยกเว้นภาษี ซึ่งได้ทำสัญญาอย่างไม่เป็นทางการกับกรมในการจัดการการทำงานที่ดำเนินการ โดยผู้กระทำความผิดดังกล่าว คำว่า "บริการสาธารณะ" หมายถึงกรณีดังต่อไปนี้

ก. ทำงานในสถานที่ใดๆ หรืออาคารที่เป็นเจ้าของหรือเช่าจากรัฐโดยมณฑลหรือเทศบาลหรือองค์กรไม่แสวงหากำไรหรือหน่วยงานหรือทำงานสำหรับโปรแกรมภายใต้การควบคุมหรือการให้การสนับสนุนขององค์กรการกุศลใดๆ

ข. ทำงานบนถนนหรือทางหลวงที่รัฐ มณฑลหรือเทศบาลเป็นเจ้าของ

ค. งานปรับภูมิทัศน์ การบำรุงรักษาหรือบริการในสวนสาธารณะหรือบริเวณสันตนาการใดๆ ของรัฐ มณฑลหรือเทศบาล;

ง. ทำงานในศูนย์สุขภาพที่ไม่แสวงหากำไรหรือศูนย์การแพทย์หรือสถานที่ใดๆ ของรัฐ มณฑลหรือเทศบาล

ข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติเมื่อได้รับการพักการลงโทษแล้ว⁴⁵

ในการที่จะสามารถอยู่ในโครงการกักขังที่บ้านได้นั้น ผู้กระทำความผิดจะต้องมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับข้อกำหนดที่ได้ถูกกำหนดไว้สำหรับผู้กระทำความผิดที่ได้รับการพักการลงโทษแต่ละราย ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ ดังต่อไปนี้

(1) ผู้เข้าร่วมแต่ละรายต้องปฏิบัติตามการทำงานบริการชุมชนใดๆ ก็ตามที่ได้รับมอบหมายจากศาลหรือโดยกรม;

(2) ผู้เข้าร่วมแต่ละคนจะยังคงถูกคุมขังในที่อยู่อาศัยที่ได้รับอนุมัติโดยโครงการ ยกเว้นสำหรับการอนุมัติการจ้างงาน การทำงานบริการสาธารณะหรือกิจกรรมพิเศษอื่นๆ ที่ได้รับการอนุมัติโดยโครงการ;

(3) ผู้เข้าร่วมแต่ละคนจะต้องชำระเงินชดใช้ตามระเบียบดังกล่าวเพื่อเหยื่อแต่ละคนหรือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมที่จะถูกกำหนดโดยศาล;

(4) ผู้เข้าร่วมแต่ละคนจะได้รับการอนุมัติ ให้อยู่ในที่พักอาศัยที่มั่นคง

(5) ผู้เข้าร่วมแต่ละคนจะต้องมีการจ้างงานมีเสถียรภาพตามที่กำหนดโดยกรมตามระเบียบและข้อบังคับ

(6) เข้าร่วมแต่ละคนจะต้องคงอยู่ในสถานะที่ดีตามเงื่อนไขของการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องในโครงการ;

⁴⁵ กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญามลรัฐแคลิฟอร์เนีย, มาตรา 4394.

(7) บุคคลที่อยู่ในโครงการการกักขังที่บ้านต้องมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมแนะแนวและข้อกำหนด, รวมถึงโครงการกลุ่มดังกล่าวและการประชุมตามที่กำกับ โดยศาลหรือโดยกรม;

(8) ผู้เข้าร่วมแต่ละคนต้องรายงานต่อเจ้าหน้าที่ที่ถูกระบุให้เป็นผู้สั่งการ โดยศาลหรือโดยกรม

3.4 หลักเกณฑ์พักการลงโทษโดยมีเงื่อนไขในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อสอดส่องผู้ต้องโทษตามกฎหมายฝรั่งเศส

ระบบการพักการลงโทษของประเทศฝรั่งเศสนั้นจะมีการพิจารณาเป็นรายบุคคลให้กับนักโทษที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการฟื้นฟูอย่างจริงจังในสังคม โดยจะเป็นการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษจำคุกตามที่ศาลได้พิพากษา หรือเป็นการจำคุกภายใต้สภาพที่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ ในช่วงระยะเวลาคุมประพฤติ โดยมีจุดมุ่งหมายที่การฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ถูกตัดสินและป้องกันการกระทำผิดซ้ำ โดยการพักการลงโทษนั้นอาจจะอยู่ภายใต้มาตรการสอดส่องโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่อาจกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติอื่นๆ ร่วมด้วย โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศฝรั่งเศสได้กำหนดกระบวนการต่างๆ เกี่ยวกับการพักการลงโทษไว้ดังนี้

3.4.1 ผู้มีอำนาจพิจารณาพักการลงโทษ

ในระบบของกฎหมายฝรั่งเศสนั้น หลังจากผู้พิพากษาได้ตัดสินลงโทษผู้กระทำความผิดแล้ว บทบาทของผู้พิพากษายังไม่สิ้นสุดเพียงเท่านั้น ระบบกฎหมายฝรั่งเศสยังได้กำหนดให้มีผู้พิพากษาบังคับโทษ (Juge de l'application des peines) และศาลบังคับโทษ (tribunal de l'application des peines) มาทำหน้าที่พิจารณาปรับโทษที่จะใช้บังคับให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละบุคคลจนกระทั่งผู้กระทำผิดได้รับอิสรภาพ ซึ่งรวมถึงการพิจารณาพักการลงโทษชั่วคราว ลดวันต้องโทษด้วย หรือการพักการลงโทษโดยการสอดส่องโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ที่จะกล่าวถึงต่อไป

โดยการดำเนินการโดยผู้พิพากษาปรับใช้โทษและศาลบังคับโทษซึ่งเป็นองค์กรฝ่ายตุลาการ ซึ่งจะเป็นผู้พิพากษาในศาลชั้นต้น ซึ่งทำหน้าที่และรับผิดชอบภายใต้เงื่อนไขตามที่กฎหมายได้ให้ไว้ ในการกำหนดเงื่อนไขหลักของพิจารณาเกี่ยวกับการจำคุกการกำกับและควบคุมเงื่อนไขรวมทั้งโทษควบคุมตัวอื่นๆ โดยกำกับดูแลสภาพของการบังคับโทษ เพื่อให้การบังคับโทษนั้นเหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละคน (individualization)⁴⁶ ซึ่งอำนาจของผู้พิพากษาบังคับโทษนั้น

⁴⁶ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 712-1.

มีอำนาจพิจารณาพักการลงโทษให้แก่ผู้กระทำผิดที่ต้องรับโทษจำคุกไม่เกินกว่าสิบปี หรือพิจารณาพักการลงโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดที่จะต้องรับโทษจำคุกที่เหลืออีกไม่เกินสามปี⁴⁷ ส่วนอำนาจของศาลบังคับโทษนั้น มีอำนาจในการพิจารณาพักการลงโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดที่ถูกตัดสินจำคุกมากกว่าสิบปี หรือมีโทษจำคุกที่เหลืออยู่เกินกว่าสามปี⁴⁸

หลักการในการบังคับโทษของฝรั่งเศส นั้นมุ่งเน้นไปที่ต้องมีความสอดคล้องกับผลประโยชน์ของสังคมและสิทธิของเหยื่อรวมถึงการปล่อยนักโทษกลับคืนสู่สังคมและป้องกันการกระทำผิดซ้ำ ด้วยเหตุนี้การบังคับโทษในประเทศฝรั่งเศส จะมีช่วงของการปรับปรุงผู้กระทำความผิด ตามบุคลิกภาพ สถานภาพทางครอบครัว และสถานการณ์ทางสังคม ผู้กระทำความผิดแต่ละคนจะได้รับการสู่อิสรภาพทีละเล็กทีละน้อย โดยจะมีการกำกับดูแลโดยตุลาการ⁴⁹ ในการพักการลงโทษในประเทศฝรั่งเศสนั้น วัตถุประสงค์ของการพักการลงโทษตามกฎหมายฝรั่งเศสได้กำหนดเพื่อให้ผู้กระทำความผิดสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมโดยการรับรู้ของชุมชน (reintegrate) และป้องกันการกระทำผิดซ้ำ⁵⁰ เพื่อให้การบังคับโทษเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.4.2 คุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับการพักการลงโทษ

คุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับการพักการลงโทษตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศฝรั่งเศสได้กำหนดเงื่อนไขของนักโทษที่จะได้รับการพักการลงโทษไว้ดังต่อไปนี้

1) โทษที่ต้องรับมาก่อนการพักการลงโทษ⁵¹

การที่นักโทษคนใดจะมีสิทธิได้รับการพิจารณาพักการลงโทษนั้น ต้องปรากฏว่าผู้นั้นต้องรับโทษมาแล้วเท่ากับโทษที่เหลืออยู่ คือต้องรับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ส่วนกรณีของผู้ที่กระทำความผิดซ้ำนั้นต้องรับโทษมาแล้ว 2 ใน 3 จึงจะมีสิทธิได้รับการพิจารณา⁵²

(การจะได้รับการพักการลงโทษนั้นก่อนที่จะมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษ ผู้ถูกลงโทษจะมีช่วงเวลาที่ต้องรับโทษมาก่อนระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นโทษบังคับเด็ดขาดในระยะนั้น “เรียกว่าระยะเวลาปลอดภัย”⁵³ (La période de sûreté) ซึ่งผู้กระทำความผิดจะไม่ได้รับสิทธิจากมาตรการผ่อนผันการบังคับโทษต่างๆ เช่น การรอกการลงโทษ ระบบกึ่งเสรีภาพ และการพักการ

⁴⁷ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 730 วรรค 1.

⁴⁸ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 730 วรรค 2.

⁴⁹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 707.

⁵⁰ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 729.

⁵¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 729.

⁵² ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 725 วรรค 3.

⁵³ ประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 132-23.

ลงโทษในช่วงระยะเวลาปลอดภัยนี้ ผู้ซึ่งกระทำความผิดที่ถูกศาลลงโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีขึ้นไปในความผิดอุกฤษฏ์โทษรวมทั้งความผิดฆาตกรรมโทษที่กำหนดโทษจำคุกไว้สิบปี โดยระยะเวลาของปลอดภัยจะเป็นครึ่งหนึ่งของโทษหรือสองในสามกรณีของผู้กระทำความผิดซ้ำ ซึ่งกรณีนี้ระยะเวลาปลอดภัยทั้งหมดต้องไม่เกิน 15 ปี และไม่เกิน 20 ปี ในกรณีของผู้ที่กระทำความผิดซ้ำ⁵⁴ ส่วนในกรณีของผู้กระทำความผิดที่ถูกศาลตัดสินจำคุกตลอดชีวิตคือระยะเวลาปลอดภัยคือสิบแปดปี และเป็น 22 ปีในกรณีของผู้กระทำความผิดซ้ำ⁵⁵

นอกจากนี้ การพักการลงโทษในฝรั่งเศสจะให้สิทธิเป็นกรณีพิเศษสำหรับผู้กระทำผิดที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 70 ปี⁵⁶ หรือผู้กระทำความผิดที่ต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือโทษที่ยังเหลืออยู่ไม่เกิน 4 และเป็นผู้ปกครองของเด็กอายุต่ำกว่า 10 ก็อาจได้รับการพักการลงโทษเป็นกรณีพิเศษโดยไม่จำเป็นต้องรับโทษมาแล้วกึ่งหนึ่ง หรือสองในสามมาก่อนได้ และไม่อยู่ในบังคับระยะเวลาปลอดภัยตามกฎหมาย แต่กรณีดังกล่าวจะไม่ใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดอุกฤษฏ์โทษ ผู้กระทำความผิดฆาตกรรมโทษที่ได้กระทำต่อผู้เยาว์ หรือผู้กระทำความผิดซ้ำซาก⁵⁷

2) เงื่อนไขด้านความประพฤติ

ผู้กระทำผิดที่จะได้รับการพักการลงโทษนั้น จะต้องผ่านเงื่อนไขด้านความประพฤติที่กฎหมายกำหนดไว้ คือ ผู้กระทำผิดจะได้รับการพักการลงโทษต่อเมื่อเมื่อเขาแสดงให้เห็นถึงความพยายามอย่างจริงจังในการฟื้นฟูและปรับตัวเข้ากับสังคม โดยเฉพาะหากพิสูจน์ให้เห็นว่าสามารถทำงาน หรือเข้ารับศึกษา การฝึกอบรม หรือการมีส่วนร่วมสำคัญในชีวิตครอบครัว หรือเมื่อมีความจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาอาการเจ็บป่วยหรือแสดงให้เห็นถึงความพยายามในการชดใช้ความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายจากการกระทำผิด หรือการมีส่วนร่วมในการบูรณาการหรือกลับคืนสู่โครงการอย่างจริงจัง⁵⁸

3.4.3 ขั้นตอนในการพิจารณาพักการลงโทษ

การพิจารณาพักการลงโทษนั้นสามารถเกิดขึ้นจากการยื่นคำร้องขอของนักโทษผ่านทางทนายความ⁵⁹ หรือพนักงานอัยการ⁶⁰ หรือจากผู้ที่พิพากษาบังคับโทษที่จะต้องมีการพิจารณาอย่าง

⁵⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 729 วรรค 3.

⁵⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 729 วรรค 4.

⁵⁶ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 729 วรรค 6.

⁵⁷ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 729-3.

⁵⁸ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 729.

⁵⁹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 730 วรรค 4.

⁶⁰ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 723-15 วรรค 2.

น้อยปีละหนึ่งครั้ง⁶¹ ซึ่งเมื่อยื่นคำร้องแล้ว ผู้พิพากษาบังคับโทษหรือศาลบังคับโทษจะพิจารณาพักการลงโทษโดยพิจารณา (review) ถึงสถานการณ์และองค์ประกอบต่างๆ เกี่ยวกับตัวนักโทษที่จะได้รับการพักการลงโทษเพื่อที่จะให้นักโทษนั้นได้รับการปล่อยโดยการพักการลงโทษอย่างมีประสิทธิภาพ (potentially) ซึ่งหากเป็นกรณีที่คดีนั้นมีจำนวนโทษที่อยู่ในขอบอำนาจของศาลบังคับโทษที่จะเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอนุญาต ให้ผู้พิพากษาบังคับโทษส่งสำนวนดังกล่าวให้ศาลบังคับโทษเพื่อพิจารณา⁶² ปัจจัยที่ศาลใช้พิจารณาเพื่ออนุญาตให้พักการลงโทษนั้น ศาลจะพิจารณาจากความพยายามของนักโทษในการแก้ไขปรับปรุง ในส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะนิสัยและ ด้านครอบครัวของนักโทษ รวมทั้งในด้านสังคมด้วย⁶³

ในการพิจารณาการพักการลงโทษนั้น ผู้พิพากษาบังคับโทษและศาลบังคับโทษจะวินิจฉัยได้ต่อเมื่อได้มีการพิจารณาต่อหน้าคู่ความทั้งสองฝ่าย (adversarial hearing) และได้มีการรับฟังความเห็นของตัวแทนจากฝ่ายราชทัณฑ์และข้อเสนอแนะของอัยการและความเห็นผู้เสียหายหรือทนายความของผู้เสียหาย⁶⁴ แต่ผู้พิพากษาบังคับโทษจะอนุญาตโดยไม่จัดให้มีการพิจารณาต่อหน้าคู่ความทั้งสองฝ่ายก็ได้ หากได้รับความยินยอมของอัยการเขตและนักโทษ⁶⁵

3.4.3.1 การคัดเลือกผู้สมควรได้รับการพักการลงโทษ

วิธีการคัดเลือกผู้สมควรได้รับการพักการลงโทษนั้นกำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา (Décret Simple) ออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งได้กำหนดให้แต่ละเรือนจำจะต้องมีสำนวนเอกสารประจำตัวนักโทษแต่ละคน ติดตามตัวนักโทษไปตลอดไม่ว่าจะย้ายไปอยู่ในเรือนจำใด⁶⁶ ซึ่งในสำนวนจะประกอบด้วยเอกสาร 4 ส่วน คือ

1. ส่วนที่เกี่ยวกับคำพิพากษา จะประกอบด้วยข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับคำพิพากษาหรือคำสั่งต่างๆของศาลที่เกี่ยวกับความผิดของนักโทษนั้น และเอกสารอื่นๆที่เกี่ยวกับการบังคับโทษ รวมทั้งเอกสารเกี่ยวกับเหยื่อที่เป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว⁶⁷ และสถานะทางสังคมของผู้กระทำความผิด อาชีพ สถานะครอบครัว ชีวิตความเป็นอยู่ ระดับการศึกษา ความประพฤติและลักษณะนิสัย คุณธรรมจริยธรรมและประวัติพฤติกรรมของนักโทษ นอกจากนี้จะต้องมีข้อมูล

⁶¹ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D523.

⁶² กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D523วรรคหนึ่ง

⁶³ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D523วรรคสอง

⁶⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 712-6 วรรคหนึ่ง และมาตรา 712-7 วรรคหนึ่ง

⁶⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 712-6วรรคสอง และมาตรา 712-7วรรคสอง

⁶⁶ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D155.

⁶⁷ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D157.

เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่นำไปสู่การลงโทษและอุปนิสัยของนักโทษนั้นว่ามีความรุนแรงขึ้นหรือลดน้อยลงไป รวมทั้งผู้เกี่ยวข้อง ร่วมกระทำความคิดและผู้ร่วมสมคบคิดมาพิจารณาประกอบด้วย

เอกสารในส่วนที่เกี่ยวกับคำพิพากษานี้จะจัดทำโดยอัยการที่อยู่กับศาลที่พิพากษาความผิดนั้น และจะจัดทำขึ้นเฉพาะสำหรับผู้ที่ต้องรับโทษจำคุกหรือเหลือโทษจำคุกที่ยังไม่ได้รับตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปนับแต่มีคำพิพากษาถึงที่สุด⁶⁸

2. ส่วนที่เกี่ยวกับเรือนจำซึ่งจัดทำโดยหัวหน้าเรือนจำที่นักโทษนั้นจำคุกอยู่ โดยจะต้องประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับความประพฤติของนักโทษขณะอยู่ในเรือนจำ การทำงานและกิจกรรมของนักโทษ และคำสั่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการดูแลนักโทษนั้น⁶⁹ และต้องมีบันทึกเกี่ยวกับการถูกลงโทษทางวินัย รวมทั้งมาตรการต่างๆ ที่ได้ช่วยให้นักโทษมีความพยายามในการที่จะกลับคืนสู่สังคม⁷⁰

3. ส่วนที่สามของแฟ้มเอกสารซึ่งจัดทำโดยหน่วยงานที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือนักโทษในการกลับคืนสู่สังคมและคุมประพฤติ (service pénitentiaire d'insertion et de probation) ได้แก่ ข้อมูลซึ่งรวบรวมโดยเจ้าหน้าที่คุมประพฤติที่คอยติดตามสอดส่องถึงการพัฒนาของตัวนักโทษในเรือนจำเป็นการเฉพาะราย เพื่อนำมาวิเคราะห์ในส่วนที่เกี่ยวกับสถานการณ์กระทำผิดทางอาญาและการเตรียมความพร้อมในการปล่อยตัว⁷¹

4. ซึ่งเป็นส่วนที่เป็นองค์ประกอบของคะแนนที่ได้จากการสังเกต การสอบสวนและประเมินเกี่ยวกับบุคลิกภาพ เงื่อนไขทางการแพทย์ จิตเวชและจิตวิทยา ทรัพย์สิน สถานะทางสังคมและครอบครัวของนักโทษ ทั้งก่อนได้รับโทษจำคุกและระหว่างรับโทษจำคุก⁷² ซึ่งข้อมูลในส่วนนี้จะได้ มาจากคำสั่งของศาลในชั้นพิจารณาพิพากษาคดีในกรณีที่ศาลเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องทราบข้อมูลดังกล่าว หรือมาจากการที่พนักงานอัยการได้นำเสนอข้อมูลไว้ในคดี เพื่อประกอบการพิจารณาคดีหรือเพื่อออกคำสั่งเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดอย่างเหมาะสม⁷³ และจากคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมที่ให้ หน่วยงานช่วยเหลือนักโทษในการกลับคืนสู่สังคมและคุมประพฤติ (service pénitentiaire d'insertion et de probation) ดำเนินการสอบสวนเกี่ยวกับสถานะทางครอบครัวและสถานการณ์ทางสังคมของผู้ถูกตัดสินในการรับตัวผู้นั้นเข้ามาในเรือนจำ⁷⁴

⁶⁸ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D158.

⁶⁹ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D159.

⁷⁰ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D160.

⁷¹ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D162.

⁷² กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D163.

⁷³ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D78.

⁷⁴ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D79.

และผู้พิพากษาบังคับโทษยังมีหน้าที่ต้องเข้าตรวจสอบสภาพในเรือนจำที่อยู่ในเขตอำนาจศาลนั้นอย่างน้อยเดือนละครั้ง ผู้พิพากษาบังคับโทษต้องตรวจสอบสภาพการบังคับโทษที่นักโทษที่ต้องสอดคล้องกับเงื่อนไขในการที่นักโทษจะต้องรับโทษของเขา และให้คำแนะนำและแบ่งปันความคิดเห็นแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในเรือนจำนั้น ให้มีการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไป เพื่อให้การวินิจฉัยในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับนักโทษของผู้พิพากษาบังคับโทษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อให้ผู้พิพากษาบังคับโทษได้รับรู้ถึงความเป็นไปเกี่ยวกับสภาพภายในเรือนจำ⁷⁵

นอกจากเอกสาร 4 ส่วนที่กล่าวมาแล้ว ในสำนวนเอกสารประจำตัวนักโทษนั้นจะต้องแสดงให้เห็นถึงวันที่ครบกำหนดโทษจำคุก วันที่ครบกำหนดระยะเวลาปลอดภัย หรือครบกำหนดระยะทดลอง ซึ่งทำให้เขาอาจได้รับการพักการลงโทษ ซึ่งจะแสดงต่อผู้พิพากษาบังคับโทษเพื่อดำเนินการพิจารณาพักการลงโทษ⁷⁶

และผู้กระทำความผิดผู้ใดที่ถูกตัดสินให้จำคุกในความผิดอุกฤษฏ์โทษตลอดชีวิตหรือถูกตัดสินให้จำคุกในความผิดอุกฤษฏ์โทษหรือมัชฌิมโทษเท่ากับหรือมากกว่าสิบห้าปีสำหรับความผิดที่อยู่ภายใต้มาตรการการเฝ้าระวังทางสังคม หรือให้จำคุกหรือจำคุกไม่น้อยกว่าสิบปีสำหรับความผิดที่อยู่ภายใต้มาตรการการควบคุมป้องกันและการตรวจสอบความปลอดภัย และบุคคลดังกล่าวนี้จะได้รับเมื่อการพักการลงโทษต่อเมื่อ ได้มีการตรวจสอบจากคณะกรรมการสหสาขาวิชาชีพตามมาตรการรักษาความปลอดภัยในการประเมินความเป็นภัยที่เกิดขึ้นในแผนกพิเศษ จากการสังเกตผู้ถูกคุมขังและพร้อมด้วยผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ ถ้าเป็นความผิดทางอาญาที่ต้องอยู่ภายใต้มาตรการการควบคุมป้องกันและการตรวจสอบความปลอดภัย จะต้องมีการประเมินทั้งจากจิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ หรือจิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญและผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาที่มีประกาศนียบัตรรับรองหรือ ที่ได้รับการรับรองจากการฝึกอบรมทางวิชาการขั้นพื้นฐานและการประยุกต์ใช้ในพยาธิวิทยา⁷⁷

ซึ่งหากนักโทษได้รับการพักการลงโทษแล้ว จะต้องพักการลงโทษภายใต้การคุมประพฤติ โดยระยะเวลาคุมประพฤติดังกล่าวจะต้องเป็นเวลานานไม่น้อยกว่าระยะเวลาของโทษที่ยังเหลืออยู่ แต่จะกำหนดให้เกินกว่าระยะเวลาของโทษที่เหลืออยู่มากกว่าหนึ่งปีไม่ได้ ทั้งนี้ระยะเวลาทั้งหมดจะต้องไม่เกินสิบปี⁷⁸ ส่วนกรณีของนักโทษที่ถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิต ระยะเวลา

⁷⁵ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D176.

⁷⁶ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D522.

⁷⁷ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 730-2.

⁷⁸ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 732วรรคสอง

คุมประพฤติภายใต้การพักการลงโทษที่กำหนดไว้⁷⁹นั้นจะต้องไม่น้อยกว่าห้าปีและไม่เกินกว่าสิบปี⁷⁹ ภายในระยะเวลาดังกล่าวผู้ได้รับการพักการลงโทษก็จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขการพักการลงโทษตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งเงื่อนไขพิเศษที่กำหนดโดยผู้พิพากษาบังคับโทษ ซึ่งหากไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ผู้พิพากษาบังคับโทษได้กำหนดแล้ว หรือมีการกระทำความผิดขึ้นใหม่ หรือมีการละเมิดมาตรการที่กำหนดไว้ในการอนุญาต ก็เป็นอำนาจของผู้พิพากษาบังคับโทษหรือศาลบังคับโทษในการที่จะพิจารณาเพิกถอนการพักการลงโทษแล้วแต่ว่าองค์กรใดเป็นผู้มีอำนาจในชั้นการอนุญาตให้พักการลงโทษ⁸⁰

ผลของการเพิกถอนการพักการลงโทษนั้นจะทำให้ผู้กระทำผิดนั้นจะต้องกลับไปรับโทษทั้งหมดที่เหลืออยู่ในเรือนจำ⁸¹ แต่หากผู้ได้รับการพักการลงโทษไม่ถูกดำเนินการเพิกถอนการพักการลงโทษก่อนครบระยะเวลาภายใต้การพักการลงโทษนั้น จะถือว่าการลงโทษได้เสร็จสิ้นลงตั้งแต่วันที่ได้รับการพักการลงโทษ⁸²

3.4.3.2 มาตรการและเงื่อนไขที่จะต้องปฏิบัติเมื่อได้รับการพักการลงโทษ

มาตรการและเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับการพักการลงโทษที่นั้น จะต้องมีความวัตถุประสงค์ก็เพื่ออำนวยความสะดวกและสร้างความมั่นใจในการฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ได้รับการพักการลงโทษและป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ⁸³ ดังนั้นผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษที่นั้น จึงมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ผู้พิพากษาบังคับโทษหรือที่ศาลบังคับโทษได้กำหนดไว้ ซึ่งอาจเป็นข้อเดียวหรือหลายข้อดังนี้⁸⁴

มาตรการและเงื่อนไขที่เป็นข้อผูกพัน

1. มาตรการนั้นจะต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนส่งเสริมและให้ความช่วยเหลือในความพยายามของผู้พักการลงโทษในการกลับคืนสู่สังคม ครอบครัว และการมีอาชีพ โดยจะดำเนินการโดยหน่วยงานช่วยเหลือนักโทษในการกลับคืนสู่สังคมและคุมประพฤติ (service pénitentiaire d'insertion et de probation) ในการเชื่อมต่อการมีส่วนร่วมที่เหมาะสม กับหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและองค์กรภาครัฐหรือเอกชนอื่นๆ⁸⁵

⁷⁹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 732วรรคสาม

⁸⁰ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 733วรรคหนึ่ง

⁸¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 733วรรคสอง

⁸² ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 733วรรคสาม

⁸³ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D530.

⁸⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 731.

⁸⁵ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D532.

2. นักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษ อาจต้องปฏิบัติตามมาตรการควบคุม⁸⁶ ดังนี้

ตอบรับการเรียกประชุมที่ผู้พิพากษาบังคับโทษหรือนักสังคมสงเคราะห์กำหนด; ได้รับเข้าเยี่ยมจากนักสังคมสงเคราะห์และเปิดเผยข้อมูลหรือเอกสารที่จำเป็นในการช่วยช่วยเหลือควบคุมการดำรงชีวิตของพวกเขา เพื่อประสิทธิภาพการทำงานของภาระหน้าที่ของตน

แจ้งให้ นักสังคมสงเคราะห์ ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงของการจ้างงานใด

แจ้งให้ให้นักสังคมสงเคราะห์ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงของถิ่นที่อยู่ หรือการเดินทางใดๆ ที่มีระยะเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน และรายงานเกี่ยวกับการกลับมาของเขา

ขออนุญาตจากผู้พิพากษาบังคับโทษสำหรับการเดินทางใดๆ ในต่างประเทศ และที่มีแนวโน้มที่จะขัดขวางการทำงานตามภาระหน้าที่ของตน สำหรับการเปลี่ยนแปลงของการจ้างงานหรือมีถิ่นที่อยู่ใด ๆ

ในการเข้าเยี่ยมนักโทษของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานช่วยเหลือนักโทษในการกลับคืนสู่สังคมและคุมประพฤติ สามารถทำได้ที่บ้านหรือที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดและที่ที่เหมาะสมในสถานที่ทำงานของเขา โดยการเข้าเยี่ยมที่บ้านนั้นไม่สามารถเข้าไปในช่วง ระหว่าง 21.00-6:00 น. และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานช่วยเหลือนักโทษในการกลับคืนสู่สังคมและคุมประพฤติ ไม่จำเป็นต้องแจ้งให้ผู้พักการลงโทษทราบล่วงหน้าในการไปเยือน แต่หากมีข้อขัดข้องใดๆ เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ต้องแจ้งให้ศาลทราบถึงข้อขัดข้องดังกล่าว⁸⁷

เงื่อนไขเฉพาะเจาะจง⁸⁸ เช่น

1. ดำเนินการที่เป็นการประกอบอาชีพหรือเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาหรือการฝึกอบรม
2. อาศัยอยู่ในสถานที่ที่ระบุ;
3. ส่งไปยังมาตรการการตรวจสอบทางการแพทย์ การรักษาหรือการดูแลทางการแพทย์หรือมาตรการการดูแลรักษา การติดยาเสพติด หรือติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การตัดสินใจเกี่ยวกับคำสั่งมาตรการเหล่านี้อาจเปลี่ยนแปลงได้โดย ผู้พิพากษาบังคับโทษตามคำร้องขอของพวกเขาหรือผู้พิพากษาบังคับโทษอาจยกขึ้นพิจารณาได้เอง ซึ่งแพทย์หรือนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญจะต้องปฏิบัติ
4. แสดงให้เห็นถึงการรับผิดชอบครอบครัว หรือการจ่ายค่าเลี้ยงดู หรือการชำระหนี้;
5. ชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดหรือแต่บางส่วนในการที่ตนมีส่วนร่วมในการก่อความเสียหายที่เกิดจากการกระทำโดยผิดกฎหมายนั้น ไม่จะมีได้ถูกฟ้องร้องในทางแพ่งก็ตาม

⁸⁶ ประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 132-44

⁸⁷ กฎฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา D533-2.

⁸⁸ ประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 132-45.

2. กรณีผู้ที่กระทำความผิดที่ถูกตัดสินให้จำคุกอย่างน้อยเจ็ดปีสำหรับความผิดที่ต้องเฝ้าระวังทางสังคม⁹³ หรือในกรณีของผู้ที่ถูกตัดสินจำคุกอย่างน้อย 5 ปี ที่เป็นการใช้ความรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามที่ได้กระทำต่อคู่สมรส หรือหุ้นส่วนภายใต้ข้อตกลงความเป็นปีกแผ่นทางแพ่งหรือเป็นการกระทำต่อเด็กหรือบุตรของกลุ่มสมรสของเขาหรือของหุ้นส่วนฯ และรวมถึงผู้กระทำความผิดที่กระทำต่ออดีตคู่สมรสหรือหุ้นส่วนฯของเหยื่อ หรือผู้ซึ่งได้มีการเชื่อมโยงจากข้อตกลงความเป็นปีกแผ่นทางแพ่ง⁹⁴ ผู้พิพากษาบังคับโทษหรือศาลบังคับโทษอาจสั่งให้อยู่ภายใต้มาตรการในการสอดส่องโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไม่เกิน 2 ปี แต่ช่วงระยะเวลา 2 ปีนี้อาจดำเนินการต่อได้หากเป็นการกระทำกระทำความผิดโดยประมาทไม่เกิน 1 ครั้ง และหากเป็นการกระทำโดยเจตนาไม่เกิน 2 ครั้ง⁹⁵ แต่จะกำหนดเกินกว่าระยะเวลาคุมประพฤติภายใต้การพักการลงโทษไม่ได้⁹⁶

3. ผู้กระทำความผิดผู้ใดที่ถูกตัดสินให้จำคุกในความผิดอุกฤษฏ์โทษตลอดชีวิตหรือถูกตัดสินให้จำคุกในความผิดอุกฤษฏ์โทษหรือมีขมขมิโทษเท่ากับหรือมากกว่าสิบห้าปีสำหรับความผิดที่อยู่ภายใต้มาตรการการเฝ้าระวังทางสังคม⁹⁷ หรือให้จำคุกหรือจำคุกไม่น้อยกว่าสิบปีสำหรับ... มาตรการเฝ้าระวังทางสังคมและการพิจารณาคดีคือกฎหมายที่บัญญัติถึงการที่บุคคลที่ได้กระทำความผิดบางฐานความผิดต้องอยู่ในมาตรการการเฝ้าระวังทางสังคมตามคำสั่งศาล อันจะมีผลให้ต้องอยู่ภายใต้การควบคุม เฝ้าระวัง และคุมประพฤติ รวมถึงการใช้มาตรการต่างๆ เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศหรือความผิดที่กระทำต่อเด็ก เช่น ความผิดดังต่อไปนี้ ฆาตกรรมหรือลอบสังหารนำหน้าหรือมาพร้อมกับการข่มขืนทรมานหรือการกระทำของความโหดร้าย ข่มขืนหรือกระทำอนาจาร การกระทำที่เป็นการส่งเสริมการทุจริตของผู้เยาว์

⁹³ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 706-53-13.

⁹⁴ กฎฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส มาตรา D539 วรรค 1.

⁹⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 731-1วรรค 2.

⁹⁶ กฎฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา r 61-34.

⁹⁷ ประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 131-36-1.

...มาตรการเฝ้าระวังทางสังคมและการพิจารณาคดีคือกฎหมายที่บัญญัติถึงการที่บุคคลที่ได้กระทำความผิดบางฐานความผิดต้องอยู่ในมาตรการการเฝ้าระวังทางสังคมตามคำสั่งศาล อันจะมีผลให้ต้องอยู่ภายใต้การควบคุม เฝ้าระวัง และคุมประพฤติ รวมถึงการใช้มาตรการต่างๆ เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศหรือความผิดที่กระทำต่อเด็ก เช่น ความผิดดังต่อไปนี้ ฆาตกรรมหรือลอบสังหารนำหน้าหรือมาพร้อมกับการข่มขืนทรมานหรือการกระทำของความโหดร้าย ข่มขืนหรือกระทำอนาจาร การกระทำที่เป็นการส่งเสริมการทุจริตของผู้เยาว์ การผลิต การขนส่งและการกระจายของภาพลามกอย่างจริงจังที่เป็นการบ่อนทำลายศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ซึ่งสามารถมองเห็นหรือรับรู้ของผู้เยาว์ และการทำร้ายทางเพศ เป็นต้น และระยะเวลาของการเฝ้าระวังสังคมการพิจารณาคดีต้องไม่เกินกว่า 10 ปีกรณีที่ถูกตัดสินว่าผิดในการกระทำผิดขมขมิโทษ และ 20 ปีสำหรับการลงโทษความผิดอุกฤษฏ์โทษ

การผลิต การระวังสังคมการพิจารณาคดีต้องไม่เกินกว่า 10 ปีกรณีที่ถูกต้องสันว่าผิดในการกระทำผิด มัชฌิมโทษ และ 20 ปี สำหรับการลงโทษความผิดอุกฤษฏ์โทษ ขนส่งและการกระจายของภาพ ลามกอย่างจริงจังที่เป็นการบ่อนทำลายศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ซึ่งสามารถมองเห็นหรือรับรู้ของผู้เยาว์ และการทำร้ายทางเพศ เป็นต้น และระยะเวลาของการเฝ้าความผิดต้องอยู่ภายใต้มาตรการ การควบคุมป้องกันและการตรวจสอบความปลอดภัย⁹⁸ ซึ่งเป็นอำนาจของศาลบังคับโทษ ที่จะเป็นผู้สั่งให้ผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ ต้องอยู่ภายใต้มาตรการสอดส่องโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นระยะเวลา 1-3 ปี⁹⁹

3.4.4.2 การดำเนินการในการใช้มาตรการสอดส่องโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กับ ผู้ได้รับการพักการลงโทษ

1. กรณีผู้ที่เหลือโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือกรณีผู้กระทำความผิดซ้ำซึ่งเหลือโทษจำคุก ไม่เกิน 1 ปี

ในการควบคุมการดำเนินงานตามมาตรการนั้น หมายถึงกระบวนการช่วยตรวจสอบ ระยะเวลาใกล้สำหรับการแสดงตนหรือขาดหายไปของผู้ถูกสอดส่องในสถานที่ที่กำหนดโดยผู้พิพากษา บังคับโทษ ที่กำหนดไว้สำหรับแต่ละช่วงเวลาสำหรับนักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษที่อยู่ภายใต้ การสอดส่องโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้น การดำเนินการตามขั้นตอนนี้อาจนำไปสู่การเก็บภาษี จากให้บุคคลดังกล่าวในช่วงระยะเวลาที่อยู่ภายใต้การตรวจสอบทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งค่า อุปกรณ์ส่งสัญญาณผสมผสาน¹⁰⁰ และการดำเนินการนี้จะต้องให้ความเคารพต่อศักดิ์ศรีและความเป็น ส่วนตัวของแต่ละบุคคล¹⁰¹

ส่วนการดำเนินงานของวิธีการในการวางตำแหน่งไว้ภายใต้การสอดส่องทาง อิเล็กทรอนิกส์นั้น บุคคลดังกล่าวจะได้รับมอบหมายให้สวมสร้อยข้อมือที่ประกอบด้วยเครื่องส่ง สัญญาณ ที่ถูกออกแบบมาให้ไม่สามารถถอดออกได้โดยไม่มีสัญญาณเตือน ที่จะส่งสัญญาณไปยัง เครื่องรับที่วางไว้ในสถานที่อันเป็นอยู่อาศัยที่ศาลได้กำหนด โดยจะส่งผ่านทางสายโทรศัพท์ที่เป็น ศูนย์ตรวจสอบการทำงานของอุปกรณ์และการปรากฏตัวของบุคคลที่ได้รับมอบหมายให้สวมสร้อย ข้อมือว่าอยู่ในสถานที่นั้นๆ ซึ่งอุปกรณ์เหล่านี้สามารถเสริมด้วยวิธีการอื่นๆ ในการสอดส่องทาง อิเล็กทรอนิกส์ โดยอาจเป็นการตรวจสอบเสียงหรือการตรวจสอบลายนิ้วมือสำหรับการตรวจสอบ ระยะเวลา ใกล้ ถึงการแสดงตนของบุคคลที่อยู่ภายใต้การสอดส่อง¹⁰²

⁹⁸ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรการา 730-2 วรรค 1.

⁹⁹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรการา 730-2 วรรค 2.

¹⁰⁰ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรการา 723-8 วรรค 1.

¹⁰¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรการา 723-8 วรรค 2.

¹⁰² กฎฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรการา R57-11.

เมื่อได้รับคำร้องสำหรับการใช้มาตรการในการวางตำแหน่งไว้ภายใต้การสอดส่องทางอิเล็กทรอนิกส์ ผู้พิพากษาบังคับโทษจะตรวจสอบถึงสถานภาพทางครอบครัว สภาพทางร่างกาย และทางสังคมของบุคคลที่ถูกตัดสิน หรือการแจ้งเดือนรวมทั้งเพื่อวัตถุประสงค์ในการกำหนดตารางเวลาและพื้นที่ที่กำหนด และสั่งให้หน่วยงานช่วยเหลือนักโทษในการกลับคืนสู่สังคมและคุมประพฤติ (service pénitentiaire d'insertion et de probation) ยืนยันถึงความพร้อมในการใช้งานอุปกรณ์ทางเทคนิคต่างๆดังกล่าว¹⁰³

หากสถานที่ที่ผู้พิพากษาบังคับโทษได้กำหนดสำหรับการควบคุมนั้น ไม่ใช่บ้านของผู้ต้องโทษที่อยู่ในตำแหน่งภายใต้การสอดส่องทางอิเล็กทรอนิกส์ ต้องได้รับความยินยอมของเจ้าของสถานที่ก่อน ยกเว้นว่าจะเป็นที่สาธารณะ¹⁰⁴ และการยินยอมนั้นต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของสถานที่ หรือผู้ถือสัญญาเช่าสถานที่ที่อาจติดตั้งที่รับสัญญาณซึ่งเอกสารนี้จะเก็บรวบรวมโดยหน่วยงานช่วยเหลือนักโทษในการกลับคืนสู่สังคมและคุมประพฤติ เว้นแต่ข้อตกลงนั้นจะมีอยู่แล้วในบันทึกการดำเนินการ¹⁰⁵

เมื่อผู้พิพากษาบังคับโทษตัดสินให้บุคคลใดอยู่ภายใต้การเฝ้าระวังโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แล้ว จะมีการแจ้งให้ทราบแก่ผู้ได้รับการพักการลงโทษถึงช่วงเวลาที่กำหนด และหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติ และภาระผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมประพฤติที่เหมาะสม¹⁰⁶ ซึ่งเงื่อนไขคุมประพฤตินั้นอาจเป็นข้อเดียวหรือหลายข้อรวมกันก็ได้¹⁰⁷ รวมทั้งมาตรการที่ใช้สนับสนุนเพื่อส่งเสริมการฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคม ซึ่งจะมีหน่วยงานช่วยเหลือนักโทษในการกลับคืนสู่สังคมและคุมประพฤติ คอยดูแลตามคำสั่งของผู้พิพากษาบังคับโทษ¹⁰⁸ ในการกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤตินี้ ผู้พิพากษาบังคับโทษอาจรับฟังข้อเสนอแนะจากผู้เกี่ยวข้องเช่นพนักงานอัยการได้¹⁰⁹

และภายในระยะเวลาที่ถูกวางตำแหน่งที่อยู่ภายใต้การเฝ้าระวังอิเล็กทรอนิกส์ ตัวแทนเจ้าหน้าที่เรือนจำสามารถเข้าไปในที่สถานที่ที่เป็นที่ควบคุมเพื่อตรวจสอบและพบกับผู้ถูกสอดส่อง อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่อาจจะเข้ามาในที่อยู่อาศัยของบุคคลดังกล่าวได้โดยไม่ได้รับความยินยอม

¹⁰³ กฎฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R57-13.

¹⁰⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 723-7 วรรค 3.

¹⁰⁵ กฎฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R57-14.

¹⁰⁶ กฎฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R57-16 วรรค 1.

¹⁰⁷ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 723-10.

¹⁰⁸ กฎฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R57-21.

¹⁰⁹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 723-11.

ตัวแทนเหล่านี้ต้องรายงานให้ผู้พิพากษาบังคับโทษ ถึงการไม่อาจเข้าไปตรวจสอบของพวกเขาให้ศาลทราบ¹¹⁰

ผู้พิพากษาบังคับโทษอาจแต่งตั้งแพทย์ได้ตลอดเวลาเพื่อที่จะตรวจสอบว่าการดำเนินการวิธีที่กล่าวถึงในดังกล่าวไม่เหมาะสมต่อสุขภาพของบุคคลนั้น การแต่งตั้งนี้อาจได้รับการร้องขอจากผู้ต้องโทษโดยพิจารณาจากใบรับรองแพทย์ที่ได้รับ¹¹¹ และเมื่อศาลตัดสินให้นักโทษคนใดอยู่ภายใต้การเฝ้าระวังโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ การติดตั้งอุปกรณ์ทางเทคนิคจะต้องใช้นั้นจะต้องติดตั้งภายในห้าวันนับจากวันตัดสิน¹¹² และจะต้องมีการลงทะเบียนผู้คนที่ศูนย์ควบคุมและตรวจสอบ¹¹³

ผู้พิพากษาบังคับโทษอาจถอนตำแหน่งภายใต้การเฝ้าระวังอิเล็กทรอนิกส์ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนข้อห้ามหรือข้อผูกพันหรือการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดคุมประพฤติ การให้อนุญาตหรือปฏิเสธ หรือตัดสินใจเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่จำเป็นในการดำเนินการหรือการร้องขอของนักโทษซึ่งอาจส่งผลให้ถูกยกเลิกการพักการลงโทษได้¹¹⁴

2. กรณีที่เป็นบุคคลที่ถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้มาตรการการเฝ้าระวังทางสังคม หรืออยู่ภายใต้มาตรการการควบคุมป้องกันและการตรวจสอบความปลอดภัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของฝรั่งเศสได้กำหนดวิธีการดำเนินการในการสอดส่องโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ดังนี้¹¹⁵

เมื่อได้รับการคำร้องขอสำหรับการใช้มาตรการสอดส่องโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แล้ว ผู้พิพากษาบังคับโทษหรือศาลบังคับโทษอาจเรียกเก็บค่าบริการเพื่อการบริหารจัดการสำหรับอุปกรณ์ทางเทคนิคสำหรับการเฝ้าระวังทางอิเล็กทรอนิกส์ และความเป็นไปได้ทางเทคนิคของโครงการ และต้องมีการตรวจสอบสถานภาพครอบครัว สภาพทางร่างกาย และทางสังคมของบุคคลที่ถูกตัดสินและของเหยื่อ เพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้พิจารณา เช่น การกำหนดตารางเวลาที่ได้รับมอบหมาย พื้นที่รวม พื้นที่หวงห้ามและพื้นที่ที่ควรอยู่ และเขตกันชน¹¹⁶ โดยผู้ผู้นั้นจะต้องสวมอุปกรณ์ที่จะระบุตำแหน่งของผู้ผู้นั้นที่อยู่ในอาณาเขตในประเทศ¹¹⁷

¹¹⁰ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส มาตรา 723-9 วรรค 4.

¹¹¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 723-12 วรรค 1.

¹¹² กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R57-19.

¹¹³ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R57-20.

¹¹⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา 723-13 วรรค 1.

¹¹⁵ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-21.

¹¹⁶ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-23 วรรค 1.

¹¹⁷ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-22.

หากผู้พิพากษาบังคับโทษหรือศาลบังคับโทษพิจารณาอนุญาตให้นักโทษคนใดได้รับการพักการลงโทษโดยกำหนดเงื่อนไขการใช้มาตรการเฝ้าระวังอิเล็กทรอนิกส์ ก็จะมีการแจ้งถึงเงื่อนไขที่เขาต้องดำเนินการตามมาตรการ รวมถึงตารางเวลาที่ได้กำหนดไว้ พื้นที่รวม พื้นที่หวงห้ามและพื้นที่ที่ควรอยู่ และเขตกันชน¹¹⁸ ในการอยู่ภายใต้พักการลงโทษตามเงื่อนไขดังกล่าวจะต้องมีการตรวจสอบการปฏิบัติตามพันธกรณีของนักโทษที่อยู่ภายใต้การเฝ้าระวังอิเล็กทรอนิกส์นั้น รวมทั้งการตรวจสอบทางโทรศัพท์ การที่เจ้าพนักงานสามารถเข้าเยี่ยมชมสถานที่ที่ได้กำหนดไว้ และการเข้าประชุมการบูรณาการของเรือนจำ รวมทั้งข้อกำหนดในการคุมประพฤติ¹¹⁹ เมื่อรับการแจ้งเตือนว่าผู้ที่อยู่ภายใต้การเฝ้าระวังอิเล็กทรอนิกส์ไปอยู่ในพื้นที่หวงห้ามหรือเขตกันชนหรือไม่ได้อยู่ในพื้นที่ที่ได้รับมอบหมายหรือว่าอุปกรณ์ได้รับความเสียหายให้เจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายที่ศูนย์ตรวจสอบการดำเนินการแจ้งให้ผู้พิพากษาบังคับโทษหรือศาลบังคับโทษที่มีอำนาจทราบทันที¹²⁰ โดยในการพิจารณาเปลี่ยนแปลงกำหนดการที่ได้รับมอบหมาย พื้นที่รวม พื้นที่หวงห้าม พื้นที่ที่ควรอยู่ และเขตกันชนนั้น ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาล¹²¹

ผู้พิพากษาบังคับโทษหรือศาลบังคับโทษอาจแต่งตั้งแพทย์เพื่อที่จะตรวจสอบว่าการติดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไว้ที่ผู้ต้องโทษนั้นไม่มีปัญหาต่อสุขภาพของบุคคลนั้น ได้ตลอดเวลา หรือการแต่งตั้งแพทย์นี้อาจเนื่องมาจากจะได้รับการร้องขอของบุคคลหรือที่เป็นปรีกษาของผู้ต้องโทษจากใบรับรองแพทย์ที่ได้รับ¹²² และผู้พิพากษาบังคับโทษอาจตัดสินใจระงับการดำเนินการในการเฝ้าระวังอิเล็กทรอนิกส์ด้วยเหตุผลทางการแพทย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีการรักษาในโรงพยาบาลของผู้ถูกสอดส่อง การระงับนี้มีผลบังคับใช้เป็นระยะเวลาไม่เกินสามเดือน โดยระยะเวลาดังกล่าวอาจจะได้รับการต่ออายุได้ หากพิจารณาถึงสุขภาพของบุคคลที่นั้น หรืออาจสั่งระงับได้หากเห็นว่าการดำเนินการต่อไปไม่เหมาะสมแก่สุขภาพ¹²³

ถ้านักโทษปฏิเสธการติดตั้งเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ผู้พิพากษาบังคับโทษหรือศาลบังคับโทษอาจไม่ให้อนุญาตพักการลงโทษได้¹²⁴

¹¹⁸ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-25.

¹¹⁹ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-28.

¹²⁰ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-29

¹²¹ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-31.

¹²² กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-24.

¹²³ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-31-1.

¹²⁴ กฤษฎีกาออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฝรั่งเศส, มาตรา R61-27-1